

ZPOVĚĎ MASOCHISTY aneb LABYRINT SVĚTA A RÁJ BIČE

Autorovo zvláštní poděkování patří Marii Špalové, Martině Schlegelové a celému Divadlu Letí a Švandovu divadlu, bez nichž by tato hra nejspíš nevznikla.

Poděkování je nutno věnovat taktéž Tomáši Tožičkovi, Jiřímu Silnému a Patriku Eichlerovi, bez jejichž jadrných postřehů a nápadů by to byl o dost menší cirkus, než je.

Text vznikl v rámci rezidenčního programu Centra současné dramatiky při Divadle Letí.

1. Pan M. protestuje. Neví se proti čemu.

PAN M.: Já, protestuji! Protestuji! Byl podveden, jsem. Znásilněn jsem. Byl. Protestuji. Lidská důstojnost. Pošlapána! Byla pošlapána, ta, lidská, důstojnost. Má. Moje! A já protestuji! Protestuji! Protestuji! Protestuji! Copak jsem hnida nějaká?! Copak špína nějaká!? Jsem? Copak jsem nějaká... nějaká... homeless nějaký, cigoš? Nějaký? Ukrajinec? Že si se mnou každý prdel vytírat, bude? Že šlapat bude? Po mně? Že kálet? Na mě? Bude? Srát?! Já protestuji! Proti nespravedlnosti! Proti útlaku! Proti cynismu! Proti nemorálnosti! Ano, i proti nemorálnosti. Protože co bychom si lhali, trapně, nemorálnosti té je opravdu hodně, všude. Opravdu všude. A hodně. I pan bývalý prezident pořád říkal, to. O tom mluvil. Že nemorálnosti je hodně. A já protestuji! Protestuji, protestuji, protestuji!

Musíte, prosím, pochopit, že žádný notorický rebel, žádný protestovač. Ne-jsem. Že žádný fňukal, žádný remcal, žádný tlučhuba chronický, nejsem. Nic z toho prostě ne. Nejsem. Nebyl jsem. Nikdy nebyl jsem. Ale co jsem, co opravdu jsem, tak jsem pošlapaný, ponížený, ano, i posraný, od hlavy k patě, posraný. To jsem. To všechno jsem. A proti vůli, své. Proti své vůli. Proti své přirozenosti. Zájům. Proti svým zájmům. Touhám. Snům. Na ty nasrali. Nabíli. Mi. Nachcali. A neptal. Nikdo se ani neptal. Nikdo se nezeptal ani: „Prosím tě, můžu ti nachcat na hlavu? Nasrat na břich, tí? Nazvracet ti za límeček?“ Ani se nezeptal. Nezeptali se, ani, a udělali. Jenom to prostě udělali. A já protestuji, protestuji, protestuji!

To totiž všechno bylo tak.

2. Příběh rákosky. Pronášený uhrančivým hlasem.

„Rákoska. Nástroj, který v průběhu let díky svým jedinečným vlastnostem a propracovanému používání leckdy hraničícím s protokolárním obřadem získal auru výjimečnosti. Nástroj opředený mnoha pověstmi; nástroj, který je při správném použití zdrojem nezapomenutelného a pikantního zážitku. Rákoska je nekorunovanou královnou nástrojů užívaných k výpraskům. A s královnou, jak jinak, musí být zacházeno s patřičným respektem. Rákoska není hračka. A pokora je dobrým průvodcem na obou koncích této hůlky.“¹

(Do promluvy se ze tmy ozývají výkřiky bolesti, které zní asi jako: „Au! Auvajs! Ouvej, ouvej!“ a podobně. Jako by ovšem nepostrádaly letmo patrný odstín potěšení.)

3. Pan M. hovoří o pokoře a je bit rákoskou

PAN M.: Ano, promluvmě o pokoře, si. Pokora je důležitá, vlastnost, lidská. Bez pokory by nebyl, svět, čím je. Jauvajs! U mnoha věcí, u činností, mnoha, člověk

¹ Promluvy kurzívou a v uvozovkách jsou převzaty z webu bdsm.cz a jejich autorem je antropomorfní kůň Altair, kterémuž za jeho podnětné postřehy děkuji.

potřebuje, je dobré, aby měl pokoru. S pokorou by měl přistupovat k věcem. K mnoha věcem. S pokorou třeba... třeba ke vzdělání by měl přistupovat. K bohu třeba, taky, by s pokorou. Když na to někdo je. Na toho boha. Tak k němu taky s pokorou, je třeba přistupovat. A třeba i k papeži, pro mě za mě, když na to někdo je, protože svoboda, je. Tu máme. Přece. Tu svobodu. A k autoritám prostě by měl člověk přistupovat. S pokorou. Taky. Auvajs. I k těm opravdovým. Autoritám. I k těm třeba ne úplně opravdovým. Ale i tak autoritám. Protože někdo určil, někde, někdy, že tohle autority, jsou. Že právě tenhle šéf firmy, třeba, je autorita. Nebo nadřízený. Taky autorita. Nebo politik, třeba. Auvajs. A poslouchat by se měly. Ty autority. Protože to není vůbec náhoda. Že potřebujeme, autority. To abysme mohli být pokorní. Protože pokora je důležitá. Pro nás. A taky pro ty, autority. Auvajs. Protože to už tak chodí, prostě, na světě, že autority, aby autority být mohly, potřebují taky trochu té pokory. Třebas ode mě. Nebo od vás. Od tebe, od tebe - nebo třeba i od tebe. Potřebují, aby se jim řeklo: „Ano, tys autorita.“ Jsou potom spokojenější, třeba, o dost. A taky o dost větší autority. Auvajs. A někteří lidi potřebují být autority. Dělá jim dobře, to, když jsou. Autority. A někdo je prostě takový, že už potřebuje být autorita. A někdo zas makový třeba, je. Že nepotřebuje být, autorita, třeba. Ale zas třeba potřebuje říkat, někomu, třeba: „Ano, ty autorita, jsi.“ Auvajs. Třeba tady Janinka. To byla autorita, docela. Někdy. Ale o ní za chvíli. Po antropomorfním koňovi.

4. Antropomorfní kůň pronese svůj životní epos

(Antropomorfní kůň vstoupí na scénu, ukloní se jako dítě před recitací veršů a spustí.)

Když na svět jsem se prodral,
jako slabé, vyjevené robě,
napospas dané době,
někdo mě po nahém zadku plesk.
A já, tak trochu i hříbátko,
se zapomněl záhy rozkřičet,
stejně jak dítko ostatní.
Snad dokonce úsměv letmý
si s rtíky mými pohrál.
Tak slastný byl ten první plesk.

„A tím byla moje dráha skoro profesionálního úchyla úspěšně zahájena.“

(Antropomorfní kůň se ukloní a odejde.)

Antropomorfní kůň tedy pronesl jen malou část svého životního eposu. Kdo by to byl čekal, že bude tak stručný.

5. Janinka, sladká, něžná, pádná Janinka s velkým lízátkem

PAN M.: Ahojoj. Ty jsi ale pěkná.

JANINKA: Chichi, chichi, chichoty.

PAN M.: Jak říkají, ti?

JANINKA: Mně říkají Janinka.

PAN M.: Janinka. To je pěkné jméno. Ale.

JANINKA: Chichi, chichi, chichoty.

PAN M.: A poslouvej, Janinko, už jsi někdy někomu naplácala, pěkně, někdy? Na holou, třeba?

JANINKA: Ty seš ale vůl! (*Odejde.*)

PAN M.: Tak, taková byla, Janinka. Sladká byla. Ta Janinka. Jak se ta Janinka, panečku, rákoskou uměla, ohánět.

JANINKA: Mně se ten blbec zdál prostě hned jako blbec. Že prý naplácát, naplácát, že by chtěl. Tak jsem naštvála, se, a odešla. S nějakým úchylem nikdy. To já nikdy. S takovým úchylem. Ale pak zas, napadlo mě. Že co kdyby se to, tak jenom vyzkoušelo. Trochu. A tak se to vyzkoušelo. Trochu.

PAN M.: Janinko, sladká Janinko, nemohla bys ty mě svázat taky, někdy, třeba? Do kozelce, třeba?

JANINKA: Dobře. Proč ne?

PAN M.: Janince stačilo vždycky říct, totiž, jenom. A bylo, to. Řeklo třeba, se: A, Janinko, nechtěla bys převléct se, trochu? Třeba do tohohle? (*Ukáže latexový obleček dominy.*) A Janinka řekla, vždycky:

JANINKA: Dobře. Proč ne?

PAN M.: Nebo říct stačilo: A Janinko, co botky, olízal, že bych ti. Trochu. A Janinka na to:

JANINKA: Dobře, proč ne?

PAN M.: Anebo třeba se Janince řeklo: Janinko, a co roubík takhle, že bys mi do huby. Trochu. Vrazila jako. A Janinka:

JANINKA: Dobře, proč ne?

PAN M.: Huhly, huhly, huhly, huhly... (*Ale Pan M. se prostě naštvě, protože v jeho vztahu s Janinkou je cosi, co ho velmi neuspokojuje. A tak se bez velkého úsilí rozváže, strhne roubík a...*)

Jdi už, ty krávo, do prdele, konečně! To tvoje „dobře, proč ne“ už cítit ani, cítit nemůžu. Seš studená, jak kostka ledu, v řiti. Ani svázat, ani svázat neumíš, pořádně!

JANINKA: Dobře, proč ne?

PAN M.: A odešla, Janinka. Ty první lásky. Beztak nejkrásnější jsou.

6. Pan M. si stýská nad chabou úrovní komunitní práce

PAN M.: Na první pohled by zdát, mohlo, se, že takoví jako já, to nemají snadné, v životě. V téhle, v téhle té, společnosti jako. Že nemluví moc, se o nás. Že i možná

jsme. Tabuizovaní že jsme. No ano, tabuizovaní. Tak. Nejsme, nebojte. Opravdu. Nejsme. Zlé to není. Tak moc. Máme se fajn. Docela. Ale tady chtěl, bych chtěl promluvit o úrovni, české BDSM komunity. Tak ta je, nízká, moc nízká. Prostě. Ta je vůbec hodně nízká. Úroveň žádnou, nemá. Vůbec žádnou. Nudní jsou, otřesně nudní. Představte si, oni nejdřív domluví, jak budou mučit. Se. Jak si bolest, způsobovat budou. A pak to udělají. A strašně, strašně se bojí, aby nestalo se, nic. Vůbec nic. Aby krev netekla. Aby nebolelo to, náhodou. Moc. Aby to nebolelo! Ježíšku na křížku! Aby to nebolelo. Hrůza! Jako třeba Robert. Třeba Robert, například.

ROBERT: Ty, hele, já jsem tady, prvně. Tak nevím. Radši bych ženskou chtěl, mlátit, ponižovat, ale chlapa, no, proč ne chlapa, že jo? Tak třeba, i chlapa. Tak. Po-vídej. Jak by sis to představoval? Neboj, se neboj. Pravidla znám. Bolet to nesmí, moc. A souhlasit, musíš. Se vším. Předem.

PAN M.: Tak já souhlasím. Se vším.

ROBERT: Počkej, počkej. Jak se vším? Ještě jsme se nedohodli. Na ničem. Ještě nic nenavrhl jsem. Základní pravidla jsou. Taková jsou, že partneři, jako, se musí dohodnout, předem. A souhlasit, oba. Musí. Každému totiž něco jiného, se líbí. Někdo je spíš na bondage, někdo spíš submissive nebo flagelant, na spanking, tickling, je, někdo na latex, elektrostimulaci. Safe, sane and consensual – bezpečně, s rozumem, dobrovolně. Tak to stojí, ve stanovách. Zlaté pravidlo. Safe, sane and consensual. Taky musíme heslo určit. Si. Safeword, takzvané. Heslo. Aby se vědělo. Kdy už moc, to je. Kdy přestat. S bitím, třeba. Když se řekne. To heslo. To safeword. Tak se přestane. Po tom, hesle. Co třeba Kasandra? Že by to heslo, bylo. Co myslíš? Možná sepsat, se to mělo, by, všechno. Předem. A podepsat. Jako smlouvu. Mezi námi. Závaznou. Jako já ten a ten postupuju právo na, třeba, ran tolik a tolik, tím a tím. Nebo tak něco. A heslo, to. K tomu. Kasandra. Třeba. Třeba Kasandra. Advokát jsem. Profesí jako. Takže umím, tohle. Tohle sepsovat. Může to být bez kolku klidně. Pro jednu. Se ženou, mou, ženou, jsme taky smlouvu, sepsali. Předmanželskou. A teď máme tři. Děti jako. Šťastní jsme. Nicolas, Bedřich a Kasandra. Moc pěkné děti. Někde jsem tady fotky měl, jejich. Aha, tak mám je v šatech. V šatně. Do tohohle, oblečku, nebo co to je. Nic se nedá. Nemá kapsy, to. Žádné. Tak já pro ně skočím, jo?
(Odejde.)

PAN M.: Chápete, samozřejmě, že tohle, tohleto, bylo moc, na mě. Vlastně ani moc ne. Spíš, spíš, úplně málo. Nejméně. Úplně. Prostě nic. Úplně nic. Na nic. No chápete to? Safe, sane and consensual. Safe, sane and consensual. (Směje se čím dál víc.) Taková hovadina.
No a po něčem, takovém. Po takovém něčem, jsem vždycky měl sen.

7. Po neuspokojivých zážitcích mívá Pan M. sen. Podobně neuspokojivý

„Kolik slz a potu se do jejího dřeva asi vsáкло. A teď si tu stojí a dlouho již neslyšela ani pláč, ani kletby. Dřevěná trestná lavice. Stojí v jedné z místností muzea a vnímá jen lhostejné pohledy návštěvníků. Ten můj ale určitě lhostejný není. Nemohu od ní odtrhnout oči. Žena s příjemným hlasem, která naši skupinu provádí, něco povídá a já jsem přesvědčen, že ona ze dřeva určitě není. A napadá mě nabídnout jí, aby ověřila pravdivost tvrzení o bolestivosti výprasku.

Několik dalších kroků, a stojím vedle ní. Fascinovala mě od první chvíle, co jsem ji spatřil. Její masivnost jí dodává vážnosti, pevné poutací řemeny jí dávají moc.“ Té lavici, ne té ženě. A dnes se konečně dočkám. Rychle se svlékám. Ostatní v naší skupině tleskají a nadšeně mě povzbuzují. Nahý nedbale skládám šaty a prádlo. Uléhám. Průvodkyně poutá moje nohy a ruce. Ještě poslední řemen kolem pasu.

Pak přináší „vysokou štíhlou vázu, ze které vyčnívají tři lískové pruty. Vázu staví k hlavě mého lože bolesti tak, abych na ni dobře viděl.“ Návštěvníci muzea napětím nedutají. V jejich očích je možné spatřit hladové očekávání. Dychtivost. Vzrušení. Jeden turista bezděčně hmatne do rozkroku své tlusté ženě. Ta spokojeně zavrní. Průvodkyně mi hledí dlouze do očí. Vlahým, lehce nepřítomným pohledem. Víčka se jí zachvívají, do tváře se lehce hrne krev a prsty bezděčně zavadí o své řadro. Pak konečně vybere jeden z prutů. Ten nejsilnější. „Volnou rukou otírá odkapávající vodu.“ Pomalu. Dává si na čas. Její paže se konečně zvedá. Napřahuje se. Rozhodně. Mocně. Co nejvíc. Tak moc, až se z toho tají dech. A pak. A pak...

PAN M.: A pak se kurva do prdele vždycky probudím!

8. Pan M. už ani s kurvama

PAN M.: No, a když už jsme u těch kurev. Jako prostitutek, myslím. S těmi to taky moc nebylo, nic moc. To nebylo. Ani když prachy dostaly, si vzaly. Tak taky nic moc. Kurvy taky žádnou úroveň, úplně bez úrovně. Třeba tahle. Domina prý. Paní Laura. Domina, tak se jim říká, těm kravám unylým. Výplatu jsem nechal, u nich, vždycky. A na nic. Úplně na nic. Tak třeba tahle. Paní Laura. Vypadala jak Ivana Trumpová. Asi to byl její to, idol.

DOMINA LAURA: Takže, jak rád máte, to? Je důležité, u profesionálů, aby pochopili, co chce, zákazník. Tak takový dotazník na to máme, tady. Tak se zeptáme, podle dotazníku, otázkami, z dotazníku, co jedna firma připravila, pro nás. Auditorská. Ta co taky Opencard, auditovala. Třikrát. A pražská divadla. Taky. Dobrá firma. Spolehlivá. Abychom věděli, co a jak. Co chce, zákazník. Co chcete vy, třeba. Nebo ten, nebo ten třeba. Ten je mi nějaký povědomý. Chápete?

PAN M.: Aha. Dotazník.

DOMINA LAURA: Takže, jak vám mám říkat? V rámci procesu, pracovního?

PAN M.: Co já vím, hovno, třeba. Hovno mi říkejte.

DOMINA LAURA: No, problém trochu, máme, s vulgaritami máme. Ty my neříkáme, zákazníkům neříkáme. Ale kdybyste chtěl, opravdu, tak by se to snad dalo. Zařídít. Nějak.

PAN M.: Aha. Že bych vám šoupnul, jako něco? Do kapsy třeba? V obálce? Navrch?

DOMINA LAURA: No ano. Vždyt' znáte to. Když chcete, něco. Hodně. Opravdu hodně. Tak připlatíte. Přece. Všude je to tak. Přece. Když chcete něco, co úplně obvyklé, není. Co není obvyklé. Nebo zakázané je. Tak připlatíte. Nebo, o co velký zájem, je. Na úřadě, třeba. U doktora. Ve škole, když diplom chcete, si koupit jako. Třeba. Protože na školu nemáte, čas nemáte, třeba, na to. Hodně práce máte. A tak.

PAN M.: Aha.

DOMINA LAURA: Tak co preferujete? Bondage, spanking, nebo ponižování, jenom? Předem, že za piss a kaviár je taky příplatek, upozorňuju. Šéf nevidí rád, tohle. Praktiky tyhle. Nepořádek je, po tom. Větší. Náklady na úklid se zvedají. Uklízečka říkala, už, že takové hnusy nebude, uklízet nebude už. A hygienické není, to moc. Taky takzvané safeword musíme, domluvit si. Předem. To je důležité. Navrhuju „Adélka“, třeba.

PAN M.: Máte děti?

DOMINA LAURA: Dceru, ano.

PAN M.: Adélku?

DOMINA LAURA: Jak to víte? Tak jak byste představoval, si to?

PAN M.: No, mám rád mrskáni. Důtkami. Ostnatými. Bič ještě lepší je. Aby krev byla, nějaká. Pruhy kůže visely, ze mě aby. Možná trochu dořezat, břitvou bych. Potřeboval jako. Podpatkem oko vykopnout. Ty vaše by byly jak dělané, na to. Motorová pila, ta by se taky líbila. Nějaký ten skřípec. Možná. Taky. Ruce a nohy vykloubit. Tak něco, něco takového. To by nebylo špatné.

DOMINA LAURA: Zasraný úchyláku!

9. Pan M. opět protestuje. Ale kvůli něčemu jinému a jen dílčímu. Tento jeho protest tak není natolik podstatný jako jeho podstatný protest.

PAN M.: A já prostě protestuji! Protestuji! Protože není, možné není, aby se s člověkem zacházelo. Takto. Aby se mu upírala práva, jeho, základní. To není, není možné. Není. Prostě ne, není. Ale tohle není to, proti čemu úplně protestuji. To není protestování, to, to hlavní protestování. Moje. To hlavní protestování, to je úplně kvůli jinému, něčemu. Úplně kvůli něčemu jinému.

10. Pan M. to zkrátka neměl v životě lehké

PAN M.: Chápete určitě, vy, už teď, že takový život, takový, život, je hrozný. Hrozný prostě. Nedá se, takhle. Takhle se nedá, vůbec nedá. Žít jako. Makáte, že ano,

Ty my neříkáme,
to snad dalo. Za-

obálce? Navrch?
Opravdu hodně.
to úplně obvyklé,
to velký zájem, je.
upit jako. Třeba.
máte. A tak.

nižování, jenom?
vidí rád, tohle.
se zvedají. Uklí-
hygienické není,
To je důležité.

Aby krev byla,
tívou bych. Po-
dělané, na to.
ky. Ruce a nohy

dílčímu.
podstatný

aby se s člově-
To není, není
protestují. To
protestování, to

ozný. Hrozný
akáte, že ano,

od rána do večera. Vyděláváte. Peníze, třeba. A chcete si užít něco. Za ně. Taky. Aspoň. Něco málo, třeba. Životní minimum, nějaké, aspoň, jak se říká. A ne-
jde to. Vůbec. Prostě... neměl jsem to v životě lehké. Vůbec. Ale zas nemysle-
te. Si nemyslete, že jsem slaboch, nějaký. Fňukna, co se chce vykecávat, jen tak,
na potkání. Každému na rameni, poplakat, vyplakat se. To ne. To si nemysle-
te. Nevzdával jsem. Jsem se. Šel jsem. Kráčel. Všelijak zkoušel. Šel jsem, za štěs-
tím jako. Ano, za štěstím, opravdovým. Šel jsem. Však víte. Každý si, si může
za štěstí, za svoje štěstí, i za neštěstí sám. Přece. Protože svoboda. A tak. Je.
Úplná. Tu máme. Tu svobodu. Nejdřív jsem zkoušel převleky, nějaké ty. Pře-
vleky. Tak třeba se povídá, že bezdomovci mají osud. Krutý jako. A tak jsem se
převlík. Protože osud, krutý osud, to je moje. Pro mě, něco. Nějaké hadry, star-
ré, hodil jsem na sebe. Psím hovnem se potřel. A posadil se. Do tramvaje. A če-
kal. Jestli zabere to. A co myslíte? Co se dělo? Nic. Lidi otevírali. Okna. A všich-
ni tlačili se, vepředu, v tramvaji. Syčeli, občas, něco. Zlého. Co jiného? A nic,
jinak. Se nedělo. A pak policie, přišla. Nakonec. Přece jenom. Konečně. Dva,
byli. A nakonec nadějně, nadějně, docela to vypadalo.

POLICISTA: Občane. Nebo co to jsi, vlastně. Nemůžeš sedět, tady.

POLICISTKA: A smrdět.

PAN M.: A proč ne?

POLICISTA: Prostě proto. Obtěžuješ, ostatní. Cestující jako.

POLICISTKA: A smrdíš.

PAN M.: Já? Vážně? *(Čichá ke svým šatům, podivuje se.)* Nic necítím.

POLICISTA: Vystup, si, prostě. Prostě si vystup.

POLICISTKA: Vystup, smrdíš.

PAN M.: Přitom smrděli, i oni. Taky. Lihem. Měšťáci. Si ruce v lihu máchaj, totiž. Když
jdou, na bezdomovce. A gumové rukavice. Maj. Na rukách. Kde jinde, že? Ti-
hle taky měli, rukavice. Až líto bylo mně jich. Jak ani dotknout, ani dotknout ne-
chtěj. Možná tak od koštěte, násadou. Nebo tonfou. Aspoň tonfou. Však jde
o to. Hlavně. Ale ani tonfou. Oni. Ani tonfou. Protože jsem, já jsem na tonfing,
taky trochu. Nejenom na spanking. Ale tady asi by chtělo, chtělo by to vysvět-
lení. Krátké. Z Wikipedie. Třeba.

*„Tonfa, nazývaná též ‚obušek s kolmou rukojetí‘, je úderná ruční zbraň podobná obušku, vyrobená větši-
nou z plastu. Oproti obušku se tonfa díky dalšímu úchytu dá používat variabilněji, a i proto ji dnes použí-
vají policisté místo klasického obušku. Oproti klasickému obušku je velká výhoda tonfy mj. v tom, že je mož-
né krýt si s ní předloktí po celé jeho délce a zároveň rychle provést úder. V dnešní době už je tonfa i ve své
teleskopické (tj. vysouvací) podobě. To by mohlo být pro policejní složky praktické zejména v tom, že tele-
skopická tonfa by jim nepřekážela na opasku při běhu a zároveň by díky své malé velikosti nebyla tak ná-
padná, což může být v mnoha případech pro policisty výhodné.“²*

PAN M.: Takže i na tonfing jsem, trochu. A tak mě popadli. Ruku zkrřivili, za zády.
Páku dali.

² Tato pasáž ovšem není z webu BDSM.cz, ale opravdu z Wikipedie. Jsou tam i pěkné obrázky:
<http://cs.wikipedia.org/wiki/Tonfa>

POLICISTA: Tak jdeme! Fuj, ten ale tak smrdí.

POLICISTKA: Smrdíš!

PAN M. (*naříká, ale s patrným předechem zažívané rozkoše*): Jau! Jau, to bolí. Jauvajs! Je říct, nutno, že jsem cukal se trochu. Aby lehké, aby to neměli moc lehké. A přitlačili. Aby to neodbývali. Že ano. Abych z toho měl, něco, přece jenom. Jau! Jauvajs! No, ale nakonec, nakonec se nepředvedli, moc. Moc teda neukázali. Slabota, prostě. Skoro tipoval, bych, že u měšťáků dělaj taky z komunity, lidi. Lidi z BDSM komunity. Takový čajíček to byl. Prostě slabota. Jenom z tramvaje dostali, mě jako. A pryč, rychle. Asi s těma hovnama, psíma, přehnal jsem to. Vážně, přehnal. Ale stejně. Stejně jsem to s převleky ještě zkusil.

11. Podle Pana M. je s levičáky nuda...

PAN M.: Prostě jsem zkoušel. Co šlo, co jenom šlo. Třeba byl tady fond, Mezinárodní měnový. Kdysi. A mluvilo se. Všude. Binec že bude, tady. Že extremisti, levicoví, dorazí ze světa. Třeba Franta v práci, říkal:

FRANTA: Ty jo, to bude binec. Já nezůstanu, tady. Extremisti levicoví, dorazí, ze světa. Prahu rozbijou nám. Anarchisti, komunisti, stalinisti, hovada prostě nějaká.

PAN M.: Vážně?

FRANTA: Doufám, že ty ksichty, jejich, skopou jim, na hromadu, na jednu. Klidně i na víc, můžou, hromad. Policajty na ně. S obuchama.

PAN M.: A s tonfama!

FRANTA: Jo, s těma taky. I s tonfama. Se slzákem. Pěkně. Z pušek pokropit, pěkně, projektily. Gumovými ale, jenom, jasně že. Nejsme jako oni.

PAN M. (*zasněně*): Páni, to bude hrozné.

FRANTA: Jen dodělám, tady to, ten zkurvený T-Mobile, „tarif pro přátele, revoluce v ruce“ a mizím. Z města. Na víkend. A volno vzal, jsem si. Taky vypadneš, že jo, určitě?

PAN M.: Jasně. Co bych tu dělal? Když to bude. Tak, tak hrozné. (*Ten závěr už působí zase trochu zasněně.*)

A tak mi jako dobrý nápad, přišlo, že bych se k nim. Připojil se k nim. A extremisti, že bych jako byl. Na chvíli. Že bitky budou. V ulicích. A tak. Zkusil jsem to. Nějaké hadry batikované jsem hodil. Na sebe. Bundu, roztrhanou. Džíny, ještě po bezdomovci, co zbyly. Dokonce Internacionálu a Bella Ciao se naučil. Ale já jsem prostě smolař. Na všech televizích bitky, šutry lítaly, výlohy praskaly, celá Praha hořela. A já byl, do prdele, vždycky tam, kde nic. Vůbec nic nebylo. Jenom transparenty, proslovy nějaké. Žádné rány. Žádný do držky, do hlavy, šutrem třeba, omylem, dlažební kostkou, dělem, tím vodním. Nic. A to jsem běhal, po Praze jsem běhal, jako debil. A nic. A tak řeknu vám, s levičáky je nuda, hrozná. Všichni jim, televize, noviny, dělaj jim jenom reklamu. Nadřžou jim. Že jsou jako akční. Nějací. Že si člověk přijde na svý. S nima. A reklama, to je lež, prostě. Vím to. Dělal jsem, v reklamce. Grafika. To je samá lež.

12. Intermezzo

(Hraje něžná píseň od kapely Agrese 95 s názvem Chcípni. Není vůbec nutné ji zpívat nebo zahrát celou. Není vůbec nutné ji hrát. Může to tedy být Intermezzo, které neexistuje, tudíž není Intermezzem. Ale co se v té písni zpívá, je určitě poučné.)

Dostanu tě, svině,
nemáš to právo žít,
dokud nejsem mrtev,
nepoznáš, co je klid.

Má nenávist roste,
bude slyšet jen můj smích,
naše země bude čistá,
jak čerstvě padlý sníh!

Ref.: Chcípni, špíno, chcípni,
nenávist má tě bude zabíjet.
Tak chcípni, špíno, chcípni,
na naší zemi jsi černý vřed.

Tak chcípni, špíno, chcípni,
dostali jste mnoho šancí,
chcípni, špíno, chcípni,
skončíme s tou tolerancí!

Sbal se a táhni,
i s parchantama svýma,
jinak budeš, hajzle,
v bolesti umírat.

Mám tě plné zuby,
tvá kůže není bílá.
Jsi horší než mor
a poznáš, co je bílá síla!

2x Ref.: Chcípni, špíno, chcípni...

(Do písně postupně v tlumeném koncertním světle třeba i se světelnými efekty naběhnou alespoň dva skin-headi a divoce pogují a hajlují a zpívají. Ale možná by bylo lepší, kdyby tančili menuet. Pan M. se k nim nadšeně přidává. V průběhu skladby a tance se zároveň líčí. Teprve, když se rozsvítí, je patrné, že se přetřel na hnědo, vzal si černou paruku a případně hnědé kontaktní čočky, kdyby měl náhodou modré oči. Ještě by si mohl klidně omotat hlavu arafatovskou kefijou.)

13. ...a náckové jsou pěkný sračky

(Dva skinheadi u baru nebo u nějakého stolu nebo vůbec u ničeho, co na tom sejde. Pijí pivo a energicky si notují píseň zaznívající od vedle z koncertního sálu. Pohupují se do rytmu, zatínají pěsti a řvou si refrén do obličejů.)

SKINHEAD 1: Chcípní, špíno, chcípni... Jóóó!

SKINHEAD 2: Jóóó! Na naší zemi jsi černý vřed!

SKINHEAD 1: Heil! Heil! Hajli, hajli, hajliti! Jóóó!

SKINHEAD 2: Jóóóó! Chcípní, špíno, chcípni!

SKINHEAD 1: Jóóóó! Chcíííípníííí!

PAN M.: Zkrátka, nadějně, docela, to vypadalo. Na tom, koncertě. Samí skinheadi a náckové. Paráda, prostě. Prostě paráda. A tak jsem se jako že zas převlík, trochu. Paruku, kudrnatou černou, fúru šminky, hnědé, na ksicht a ruce napatlal. A šlo se. *(Osloví dva nácky.)* Čau, more, nevíš ty, kde já bych se napiť, tuná mohl? Bo žízeň, žízeň mám. Velkú. Tak bych sa napiť chtěl. Nevíš? Kde?

(Oba náckové překvapením doslova zkoprní. Cíví na Pana M. jako na zjevení.)

Dobrá muzika. Fakt, dobrá. Chcípní, špíno, chcípni. Čo to? Čo je to?

SKINHEAD 1: Agrese 95.

PAN M.: Fakt. Dobré to je. A čo? Vy dva? Jak zarezaní, vypadáte? Robí se něco? Však bavte sa. Jóóóó! Chcípnííí.

SKINHEAD 2 *(šeptá)*: Ty vole, ho nech. Tajnej. To je určitě tajnej.

SKINHEAD 1: Ty vole. Taky napadlo, mě to. Hned mě to napadlo. Tady, jak tady stojím. Jako blesk. Z nebe. Čistýho. Nebe.

PAN M. *(se na ně vrhne, obejmě je a poskakuje do rytmu hudby)*: Chcípní, špíno, chcípniííí. Jóóó! Tak čo to, s vámi? Taká muzika, dobrá, skvělá. A vy smutní ste. *(Na chvíli se na ně zadívá a pak se zhrouť a rozpláče.)* Kurva! Já mám smůlu! Smůlu takovou! Hovno život. Na hovno. Snaží se, jeden, může se posrat od snahy a nic, furt nic. Sračky jste! Sračky! Prý chcípni, svině... Kecy jenom samý. Co mám už do prdele dělat!? Co mám dělat, aby konečně, už, už konečně něco, aspoň něco, málo, málo stačilo by. Trochu. Co mám dělat, už? Já se na to... Můžu... *(S pláčem vyběhne pryč. Oba skinheadi za ním dlouze hledí. Pak se změní hudba. Hraje pěkná Hymna Dělnické strany od kapely Ortel.)*

SKINHEAD 1: Ty jo. Hymna. Hymnu hrajou. *(Oba se postaví do pozoru, levou ruku na srdce, pravou k nebesům, stojí a dojatě zpívají. Pak si jeden vzpomene a dosud hajlující rukou vytáhne zapalovač, nebo rovnou svíčku. Druhý to po chvíli zpozoruje a udělá totéž. A tak tam oba rozčítlivě stojí a lehce pohupují svíčkou nebo zapalovačem v hajlující ruce. Možná promítnout i zdařilý videoklip: <http://www.youtube.com/watch?v=RBTOkSsdr38>.)*

Ukončenej sen, poraženej kmen,
mračna, píseň, pláč a bezmoc pozadí.
Dřeš se jako vůl, a pot se mění v sůl,
špína, snad to znáš, každýho odradí.

A tak se trochu snaž, cenu všeho znáš,
Lidé přece chcípnu, nikdo netouží.
Však to říkaj ti, zpychlí haranti,
co za vodou jsou, a né před louží.

Ref.: Jsou to jen páni, co bez přestání,
z dělníčka hadr dělaj, na vytfrání.
Zkoušej ho mačkat, dokud z něj kape,
já budu ten, co na krk jim šlápne.

Těm nadutejm volům, synáčkům prasat
do leštěnejch stolů, své jméno chci napsat.
Sedřený ruce, sevřený v pěsti,
nebudou zvonit klíči na náměstí.

Snad si za to sám, můžu asi já,
mám snahu dobýt svět a vypěstovat květ.
Však v růžích ustláno, ne, není mi dáno,
a marně bych se ptal, proč pán bůh na mě sral...

14. Pan M. prostě někde dělá chybu

PAN M.: Tak už vypni, vypni to! No tak! Teda, chápejte, ne že by, se to nelíbilo. Že by se to mně nelíbilo. Pěkné písničky, mají. To zas jo. Ale skutek, bez skutku. Úplně bez skutku. Utek skutek, jak se říká. Člověk se na to upne. A... Nic. A bohužel, a tak bohužel zjistil, jsem, jsem zjistil, že s levičákama je nuda a náckové jsou sračky. A složil. Zhroutil se. Jsem se úplně zhroutil, z toho. Celý svět, proti mně, byl jakoby. Jako by úplně celý, ten svět, na mě nasral. A vůbec, vůbec nic. Nic pro mě. Nechtěl. Pro mě udělat nechtěl, vůbec nic. V horečkách jsem ležel. Blouznil, jsem. A měl jsem, no vážně, jsem měl zjevení. Ale ne, jako, to od boha. To jako zas ne. Ten není, přece, ví to každý. Přece. I kdyby, a i kdyby, náhodou, tak pěkně sere, na mě. Tak jako by nebyl. Takže jedno to. Je to jedno. Jestli je, nebo ne. Takže to zjevení. Ted.

15. Pan M. měl jednoho dne zjevení

PAN M.: Pane doktore?

ANTROPOMORFNÍ KŮŇ: Ano, chlapče?

PAN M.: Já blouzním?

ANTROPOMORFNÍ KŮŇ: Vyloučeno to není.

PAN M.: Proč je svět, proč je svět tak krutý. Proč je tak nelítostný?

ANTROPOMORFNÍ KŮŇ: Mně, chlapče, takový nepřijde. Vůbec nepřijde.
PAN M.: Vážně?
ANTROPOMORFNÍ KŮŇ: Vážně.
PAN M.: A pane doktore?
ANTROPOMORFNÍ KŮŇ: Ano?
PAN M.: Jste vy, jste vy vůbec doktor?
ANTROPOMORFNÍ KŮŇ: Nejsem.
PAN M.: A co jste? Co vlastně jste?
ANTROPOMORFNÍ KŮŇ: Kůň. Kůň jsem přece.
PAN M.: Takže kůň.
ANTROPOMORFNÍ KŮŇ: Ano. Kůň.
PAN M.: Pěkné. To je pěkné. Být kůň.
ANTROPOMORFNÍ KŮŇ: Ano, je. Doporučuju být koněm.
PAN M.: Taky chci. Chci být taky koněm.
ANTROPOMORFNÍ KŮŇ: Tak bud.
PAN M.: Kdyby to bylo tak jednoduché. Splnit si přání. Být šťastný. Konečně šťastný. Vždyť nechci, nechci přece tak moc.
ANTROPOMORFNÍ KŮŇ: To nechceš.
PAN M.: Co mám teda udělat? Co mám dělat, abych byl konečně šťastný?
ANTROPOMORFNÍ KŮŇ: No já bych doporučoval, sám za sebe bych doporučoval takovou tu drobnou každodenní masarykovskou práci.
PAN M.: Ano? A co je to?
ANTROPOMORFNÍ KŮŇ: Chápej, když se ti nedaří, abys byl šťastný ve světě, jaký je, musíš svět změnit. Pomalu, ale, jak se říká, systematicky. Krůček po krůčku. Ale neústupně. Systematicky. Musíš dělat všechno pro to, abys pro sebe udělal svět místem k životu. Místem pro koně. Pro šťastného koně. Místem, kde se můžeš realizovat. Kde se ti splní i tvé nejskrytější touhy. Takový svět se sám od sebe prostě neudělá. Dám ti takovou malou nápovědu. Pojď sem.
(Antropomorfní kůň mu nasadí koňský postraj a zapřáhne do malé bryčky atd. Pak i sám sebe.)
Už chápeš? Aby byl svět takový, jaký chceš, musíš se snažit. Musíš se obětovat.
PAN M.: Ano, obětovat. To je krásné.
ANTROPOMORFNÍ KŮŇ: Ano, je. Tak hyjé. *(Ukázkově klušou, jako na parkúru, jako cvičení cirkusové koně.)* A hezky držet krok. Hlavu zpřima. Kolena vysoko. Klusat podle pravidel.
PAN M.: Ano, ano, chci se obětovat. To chci. Dost bylo laciného chtíče. Dost bylo honu za povrchními zážitky. Musíme změnit skutečnost. To musíme.
ANTROPOMORFNÍ KŮŇ: Ty musíš.
PAN M.: Ano, já musím. Musím změnit skutečnost.
ANTROPOMORFNÍ KŮŇ: Ano. Musíš. Opravdová, nefalšovaná krása to je. Ale to ještě není všechno. Prr! *(Vstoupí muž bez tváře. Nasedne na vozík.)*
MUŽ BEZ TVÁŘE: Hyjé!
(Koně opět klušou.)
PAN M.: To je krása! To je taková krása! Už přímo vidím, jak se skutečnost mění. Už to úplně vidím! Je to na dosah! Táhle, za cílovou rovinkou! Na konci dostihové

dráhy. Jen je třeba přidat do kroku. Běžet rychleji a rychleji. Napnout síly! Poddát se pohybu!

MUŽ BEZ TVÁŘE (*práskne bičem, po zádech Pana M.*): Hyjéé!

PAN M. (*téměř v náboženském vytržení*): Krása! Krása! Taková krása! Svobodně se rozběhnout! (*Stále jen ukázkově kluše.*) Být volný! Být konečně šťastný! Milý koni, to je ti taková krása!

16. Pan M. se pustí do světodějného díla

PAN M.: No, prostě zjevení. Zjevení to bylo. A vracelo se. V noci. Nejčastěji, v noci, se vracelo. To byly noci. Konečně. Žhavé noci. Prostě síla. Taková síla toho, síla podvědomí. To byla. Překrásná. Vstával jsem, ráno, plný energie. Vyskočil z postele. Vždycky. A hurá. Za novým dobrodružstvím. Za prací. Za důležitou. Prací. A ten pán, pán na vozíku, už byl se mnou. Pořád. Každou noc se mnou. Nejdřív, na začátku, úplně na začátku, byl bez tváře. Ale pak jeho obličej povědomý. Být začínal. Povědomý. A znamení to byla. Taková jako. Znamení. Ty tváře. Pána na vozíku. Ve snu. A nejdřív, úplně nejdřív, objevila, na jeho tváři, se objevila tvář mého šéfa. A tak šel jsem, do práce, druhý den. A hned, hned za šéfem. A říkám: „Šéfe, nemyslíte, že můj plat je moc vysoký?“ A on na to:

MUŽ S TVÁŘÍ ŠÉFA: Ano, máš pravdu. Je vysoký, trochu.

PAN M.: Tak, tak snižte ho! Tak proč ho nesnížíte!? A on, rozzářil, rozzářil se a snížil. Prostě obzory, nové obzory jsem mu ukázal. A pak, a pak když viděl, že pracuju, že dělám o to víc. A jsem šťastný, dokonce. Když viděl to, tak snížil, snížil plat všem. Ve firmě jako. No, víte, to víte, oni to moc nechápali. Nevěděli, že je to pro dobro. I pro jejich dobro. Vysvětlit jsem, snažil se jim to. Vysvětlit. A oni, jednou si počkali. Na mě. Po práci. A dali mi. Jako do držky. Takže konečně něco. Že ano. Konečně! Moje úsilí. To úsilí začalo, jak se říká, nést plody. To vám, panečku. To vám bylo. A pak, zas, jednou zase, přišel šéf, jako za mnou. A zas říká:

MUŽ S TVÁŘÍ ŠÉFA: Ty, poslouchej, že by jako ještě, ještě šlo snížit náklady. Že jo?

PAN M.: A já na to: „No jasně, jasně že jo. Šéfe, šlo by. Jasně. Jo. Skvělý nápad. A šéf se rozzářil, zase, a povídá:

MUŽ S TVÁŘÍ ŠÉFA: Říkal. Říkal jsem si. Tohle. Že jo. Že by to šlo.

PAN M.: A já na to: „Jasně, šéfe. Jasně, že šlo. Ale ještě, jestli můžu, něco, jako. Tak třeba Franta, tady Franta, se fláká, jako docela. A remcá. Jak ten vám remcá, furt, šéfe. Takže mě napadlo. Že bych tu práci, jeho, zastal sám. Trochu dýl dělal, ale za stejné peníze. Co vy na to?“ A šéf zas jako šťastný člověk, vypadal. A řekl:

MUŽ S MASKOU ŠÉFA: Co já bych si bez tebe počal.

PAN M.: A Franta letěl. A to za to, taky měl, jak lhal mi, tenkrát. O těch levičácích. Tak za to taky. Ale nestačilo, nestačilo to. Protože firma, naše firma, musela být, jako, konkurenceschopná musela být. A taky do toho ta, ta krize, přišla. A zakázky se moc nehrnuly, že ano. Prostě krize. Zlá, zlá, zlá krize. Představoval jsem. Tu krizi jako. Vždycky jsem si představoval, tu krizi, jako Dominu Lauru.

DOMINA LAURA: Musíme safeword, domluvit si. Dotazník vyplnit. Aby klient spokojený. Spokojený byl. Co upřednostňujete, teda?

PAN M. (*se od srdce směje*): No prostě krize. No a tak zas, jednou, říkám šéfovi: „Mám nápad, další skvělý. Nápad.“

MUŽ S MASKOU ŠÉFA: Tak povídej.

PAN M.: Všechny propustte, nechte je, ať si nadělají živnostáky, jako listy, živnostenské, a pak je jako zaměstnejte. Zase. A ušetříte, jak vy ušetříte, šéfe, šéfíku nejdražší. Na sociálním, na zdravotním, pojištění jako. A platy zas nižší. Dát můžete jim. A mně kostku cukru, dáte? A on rozesmál, se rozesmál jako nejšťastnější, člověk jako, na světě. A dal mi kostku cukru. A já, já zařehtal, radostí si zařehtal. Íhahá. Íhahá. A odfrknul si. Optimisticky. Šťastně. Frrrrr. A propustil. Všechny. I mě. A pak přijal, zase. Se ví. A šéfe, šéfíčku. Mám nápad, ještě jeden. Nápad.

MUŽ S MASKOU ŠÉFA: Hm...?

PAN M.: A já doporučil mu, ať nepřijímá už, ty zmlsané, nejmoc zmlsané. Neperspektivní. A doporučil mu, lidi jiné, lidi z komunity. Jako z BDSM komunity. Přesvědčil jsem je. Že svět není dobrý. Není, prostě není podle našich představ. A musí změnit. Musí se změnit. Pochopili. Pochopili to. Že safeword a kravinu podobné, že není nic pro ně. Nějaký spanking, bondage, latex. Že pro děti. Pro děti jsou. Že štěstí, to opravdové, že pravda, je tam venku. Jenom zvednout. Ji. Tu pravdu. A začali pracovat, u nás. Protože co bychom si, co bychom si říkali. Do reklamy, do reklamy může dělat každý debil.

17. A ve firmě nastaly šťastné časy prosperity

PAN M.: A tak vzkvétala, firma. Kvetla úplně. Šťastné časy to byly. Prosperovala, ta firma. Šéf spokojený, byl, šťastný dokonce. A my, my taky, byli šťastní. Dobrá nálada. Panovala. Naříkalo se, hekalo, se vzdychalo. Co se jenom navzdychalo. Jako štěstím, jasně že. A smálo. Co se jen šťastně nasmálo. Z oken zpěv, byl slyšet, na ulici až. Moc veselé bylo. To pracoviště. Asi nejveselejší, vůbec. Jako ze všech pracovišť. Nejveselejší reklamní agentura to byla. A levná, jak ona taky byla. A když taková ta, atmosféra byla, tam jako, tak se jen hrnuly, jen se zakázky hrnuly. A pracovalo se, usilovně. Nejdřív jenom osm hodin. Pak dvanáct. Pak šestnáct, hodin. Takové časy, krásné časy to byly. A Žaneta, nadějná, pěkná, moc pěkná Žaneta. Jak ta vám to uměla.

ŽANETA: Já už, já už, už nevydržím, tohle. Prostě. Prostě to nevydržím. Ten tlak. Hrozný tlak. Šestnáct hodin. Šestnáct hodin. Denně. Krátký spánek. Jenom. Žádný život. Osobní život. Už nevydržím. Nevydržím. Volno, chtěla jsem. Vzít si. Volno. A víš, víš co mi řekl? Co mi řekl, víš co? Naser si, řekl. (*Její nářek postupně přechází do slastného vzdychání.*) Řekl mi, naser si. Krávo. Čubko. Nicko. Naser si. Tohle mi řekl. A teď Fiat. Tenhle Fiat. Co vymyslet? Co mám vymyslet? Na tenhle Fiat. Ach! Co?! V koncích. V koncích. Šéf zabije. Zabije mě. Potrestá. Strašně potrestá. Když nevymyslím. Ale co? Co mám vymyslet. To je konec, konec, konec.

lnit. Aby klient spo-

říkám šéfovi: „Mám

y, jako listy, živnos-
išetříte, šéfe, šéfiku
platy zas nižší. Dát
rozesmál jako nej-
já zařehťal, radostí
ě. Frrrrr. A propus-
ám nápad, ještě je-

c zmlsané. Neper-
SM komunity. Pře-
e našich představ.
safeword a kraviny
ex. Že pro děti. Pro
Jenom zvednout.
si, co bychom si ří-

. Prosperovala, ta
byli šťastní. Dobrá
enom navzdycha-
. Z oken zpěv, byl
lepší, vůbec. Jako
evná, jak ona taky
hrnuly, jen se za-
odin. Pak dvanáct.
eta, nadějná, pěk-

ydřím. Ten tlak.
ý spánek. Jenom.
chtěla jsem. Vzít
(Její nářek postupně
cko. Naser si. To-
myslet? Na tenhle
Potrestá. Strašně
ec, konec, konec.

Ach!!! *(Roztřeše se v návalu obrovského orgasmu.)* Vivat Fiat! Vivat Fiat! Vivat Fiat!
(Omdlí. V bezvědomí se zachvívá prožívanou rozkoší.)

PAN M.: A měla to. Ten claim. Ten slogan. Kampaně. Headline dokonce. Dokonce headline. Vivat Fiat! Ta Žaneta. Sladká Žaneta. Jak vychutnat. Jak ta si uměla práci vychutnat. Kreativka. Nejlepší byla. V tom. Lepší, lepší než já. Byla. Žaneta. Úplný zázrak. A hlavně. Hlavně důkaz byla, že se daří, mé dílo. Že cesta, má cesta je správná. A co trestů, co těch tam bylo! Hlavně v té místnosti. Motivační. Tak jsme jí říkali. Motivační místnost. Nápad šéfa to byl. Ten se nezdál, na začátku. Ale pak, jak se mu to líbilo pak. A motivační místnost. Vymyslel. Motivation room takzvaný. Emárko, jsme tomu říkali. Stadium, takový vyšší level Meeting room, zasedačky jako. A tam pořad, pořad křičel, někdo, nařikal. A rány bylo slyšet. Plácavé, takové ty. Rákoskou. Nebo pálkou. Pingpongovou třeba. Šéf rád ping-pong. Jako hrál. Někdy i bič. Zapráskal. Řetězy řinčely. No a skřípec, skřípec ten skřípal, jasně že. Co jiného. Pustím vám to. Nahrál jsem, totiž si to. Tak, na doma. Aby poslouchat co bylo. Že ano. *(Pustí jim to. Třeba z mobilu. Z diktafonu. Z čehokolí. Ozývá se nářek, kvílení, žadonění apod.)* Prostě, každý se těšil. Tam. Do toho emárka jako. Na brainstorming, třeba. Nebo na trest. Na potrestání. Když vymyslel něco, dobrého. Tak za to. Když se mu něco povedlo. Tak motivační místnost. A šéf byl skvělý, prostě skvělý. Jak ten uměl motivovat. A nezdál se, zpočátku. Vůbec ne. Co se v emárku, co jenom v emárku skvělých nápadů, se navymýšlelo jako. A nářku, co se tam, co odtamtud se ozývalo. Až k nám, dolů. Až tam to slyšet bylo. Až do sklepa možná i. K accountkám. Možná až na ulici. Kde se to smíchalo, že ano, s tím zpěvem, radostným, ze všech oken. Jak to on zazníval, od nás, často, z těch oken. Taky to mám nahrané. Někde tady. Tady. *(Opět pustí záznam radostného zpěvu z oken agentury. Doporučuji třeba písně: Sláva nazdar výletu, Červená se líne záře, Zvonky štěstí Darinky, dnes velké Dary a Karla, či Maluj zase obrázky od Hanky Zagorové – tam doporučuji zejména refrén.)* A šéf prostě, on byl prostě autorita. Až mi z něho mravenci. Běhali. Vždycky, na šourku. To mi tak dělá, občas. Když autoritu. Potkám jako. Anebo třeba Péta. Ten taky. Takhle vymýšlel. Když ležel. Na skřípci. Celý natěšený. Že ano. Kdo by se netěšil. A šéf zas měl napínavou. Ten Péta. *(Zasměje se.)* Ten to uměl. Taky. S šéfem. Tenkrát dokonce. Jak ten tenkrát. Dokonce. Že založí odbory. Chápete: Odbory. *(Směje se, až se za břicho popadá.)* Odbory! A že prý základní lidská práva. Jakože nejsou, to, dodržována. No ten to s šéfem uměl. A tak šéf, šéf napínací, měl pak. Jako náladu. A napínal. Na tom skřípci. Hrozně ho napínal. A křičel Péta. Jak ten vám křičel. A když už byl napjatý. Docela dobře napjatý. Tak se ho zeptal, šéf se zeptal, Péti. Teda, tak to Péta říkal, aspoň. Že se zeptal.

MUŽ S MASKOU ŠÉFA: A jak moc si, si Péto myslíš, že tě napnu, ještě?

PAN M.: A Péta vyhrkl. V tom štěstí, se nacházel v něm, v tom štěstí, právě. Tak on vyhrkl. Jakože teď hraju Pétu. Pochopili jste? Chápete to, doufám? Tak Péta vyhrkl: „Šéfe, ano, šéfe, víc, víc, mnohem víc, než si myslím.“ A bylo to. Další headline. Víc než si myslíte. A tady upozornit. Musím. Upozornit. Že věta, tahle je důležitá. Protože tahle věta, ta ještě, ještě zazní. A když tak přemýšlím. O tom. O tom krásném, tenkrát. Tak napadá, zas mě napadá, že už jsem dlouho

nedělal. Pro co jsem tady. Že jsem už dlouho neto... Když vzpomínám. Když si tak vzpomínám, na ty krásné časy, už. Že už dlouho, dlouho jsem neprotestoval. A zaprotestuju si. Tak. Proto. Teď. Právě teď.

18. Pan M. opět protestuje, aby připomněl, proč je vlastně zde

PAN M.: A já protestuji! Protestuji! Protestuji. Protože proto. Proto jsem tady. Proto protestuji. Proti krádeži! Proti té taky, protestuji. Protože ukradli. Okradli mě. Život mi ukradli. Budoucnost. Mou budoucnost. Žádné ohledy. Neměli. Bez slitování. Pošlapali. Lidská práva. Základní. Moje základní lidská práva. A nenechám. Já to tak nenechám! Prostě nenechám! Nenechám! A teď můžeme pokračovat.

19. Pan M. oznámí, že se zase cosi zásadního stalo

PAN M.: No, krásné časy byly. To jako. Opravdu krásné. Pocit, měl jsem takový. Pocit. Že kus díla, že se podařilo, kus díla. Uskutečnit jako. Opravdu. Dobrá práce. Ale na srdce. Ruku. Ruku na srdce. Když si dáme. Pak, pak to nestačilo. Vůbec. Málo to bylo. Málo. A já sen. Zase, zase jsem měl sen.

20. Pan M. měl další sen

(Pan M. opět vzorně a spořádaně kluše v postroji. Na kozlíku sedí Muž, ale už nemá masku šéfa. Místo ní má velký otazník.)

PAN M.: Pořád, pořád jsem po nocích svobodně, radostně klusal. Jako střela letěl. Trasou. Vyhrazenou. Vyklusával. Pořád. Ale něco, něco nebylo tak. Tak jako dřív. Jinak, zkrátka. Něco bylo jinak. Neměl. A neměl jsem pocit, z toho. Už ten pocit. Takový ten dobrý. Pocit. Něco, prostě, něco se stalo. Něco nebylo v pořádku. Nesedělo něco. Ani ty rány, bičem jako, nebyly takové. Takové jakoby, pěkné jakoby. A pak, pak v jednom snu. Jsem se otočil. Jsem takhle udělal hlavou. Takhle. Takže otočil. Konečně. A... Všimli, že, všimli jste si toho? Už, že ano? Otočil jsem se, pak, jedné noci. A co, co vidím, jakože se dívám. A ten chlap. Ten, co byl šéf, až doteď. Můj šéf, z firmy. Ten chlap. Nahore. Na vozíku. Ten najednou nebyl, už nebyl můj šéf. Ten najednou neměl. Vůbec neměl. Ten byl najednou úplně bez tváře. Zase. Úplně. A byla to. Najednou to byla vážně velká otázka. A ta otázka, ta otázka byla taky znamení. Bylo to znamení. A já, já už věděl jaké. Jaké to znamení. Bylo to znamení, že dál. Že musím jít dál. Vykročit dál. A zjištění, to, to mé zjištění, strašně potěšilo pana Koně. Hrozně. Tak moc potěšilo, že normálně, normálně mi řekl. Od srdce. S radostí, takovou tou vnitřní. Opravdovou.

ANTROPOMORFNÍ KŮŇ: Do prdele, chlape, ty seš snad ještě větší kůň než já. Ty seš tak velkéj kůň, že je mi z toho až smutno, že proti tobě jsem já kůň úplně nedokonalej, úplně nedokonalej.

PAN M.: A písničku. Z toho až. Z té radosti složil. Pro mě. A tu teď zazpívá.

21. Antropomorfní kůň zpívá písničku pro Pana M.

ANTROPOMORFNÍ KŮŇ: Jednu lásku máš: koně,
všeho rád se vzdáš pro ně
a jsou ti vším,
ze tvých vlasů stáj voní, chtěl bys tu mít ráj koní
a já jsem tým,
jsi nešťastný, dokud ti podkovy nezazvoní,
a jsi se mnou proto, že srdcem jsi zůstal u koní.

Nerad se ženeš k brodu, vykašeš se na vodu,
učíš se pást,
pak ženeš sám klusem, strachem omdlívám málem,
jsi jako já,
věta, že budeš kůň jako já, v uších mi zní,
to řek jsi ty sám a srdcem jsi zůstal u koní...

(Jen tak mimochodem, je to na hudbu písničky Věry Martinové Srdcem jsi zůstal u koní - <http://www.youtube.com/watch?v=ROPqETG1bVw>, což je otrěsné normalizační country, ale text je drobně upraven.)

22. Pan M. vyrazil do světa. Za posláním

PAN M.: A tak jsem vyrazil. Do světa. Chápejte, musel jsem. Musel prostě. Protože posláním. Měl jsem, zkrátka. Úkol. Prostě už nestačilo. To malé. Co se podařilo. Muselo se šířit. To. Muselo se myslet. V souvislostech. V širších souvislostech. Protože agentura, jedna, reklamní. To málo je, vážně. To je vážně málo. Úplně. I když pravda. I ostatní, agentury. Šířit se to začalo. Mezi agenturama. Reklamníma. Když o tom tak přemýšlím. Všude to začínalo být pěkné. Podobně pěkné. Motivující, podobně. Všude zlepšovat začali. Podmínky. Zaměstnanců, svých jako. Asi kvůli té. Ruce. Trhu. Taky. Neviditelné ruce. Vlastně to šíření bylo dost neviditelné. Ale, ale zřejmě. Tak jakoby tiše. Zřejmě. Ale málo, nestačilo to. Prostě. Svět musel být změněn. Celý. A pak musel jsem. Musel si vylepšit sen. Noci jsem si musel zase vylepšit. Aby grády mělo to. Zase. Jako dřív. Tak jsem zkoušel, to. Ty pohovory. Různé jako. Přijímací. V dalších firmách. Tak třeba tady. V Komerční bance.

MUŽ S MASKOU PERSONALISTY KB: Ale to vy, vy kvalifikaci, nemáte, přece. Žádou. K tomuto. K tomu. Pracovat u nás.

PAN M.: Ale mám, mám. Kvalifikaci. Nejlepší mám.

MUŽ S MASKOU PERSONALISTY KB: Ale vždyť v bance ne. Nepracoval jste. Nikdy ne.

PAN M.: A otázku. Otázku, mít můžu?

MUŽ S MASKOU PERSONALISTY KB: Ano, no. Ano. Můžete. Ano.

PAN M.: A programy, motivační jako, jaké máte tady?

MUŽ S MASKOU PERSONALISTY KB: No, dovolené pět, týdnů jako máme. Plat, nástupní, pro vás. Tak dvacet tisíc by. Asi byl. Hrubého samozřejmě. Dovolená, podniková. Taky občas. Možná. No ano. Ale vy, vy nemáte. Nemáte žádné. Zkušenosti žádné. Za přepážkou. Praxi. To nešlo, to by nešlo.

PAN M.: Ale tolik, tolik, to já nepotřebuju, ani. Tolik to vůbec. Jak mi tohle. Jak mi tohle, nabízet můžete. Nechápu. Tolik!

MUŽ S MASKOU PERSONALISTY KB: Co? Co? Cože?

PAN M.: Jak dovolená? Podniková? Na co? Nesmysl. Na co mi pět týdnů? Pět týdnů bude jako? A nechápu. Vážně nechápu. Dvacet? Tisíc? To vážně? To myslíte vážně?

MUŽ S MASKOU PERSONALISTY KB: No ano, moc, není to moc.

PAN M.: Právě! Právě! Moc to je! Zbytečně. Zbytečně úplně!

MUŽ S MASKOU PERSONALISTY KB: Vážně? A kolik, kolik představoval, byste si. Jako. Chtěl, co byste, co byste chtěl?

PAN M.: Tak pět, pět myslím. Tisíc jako. Jestli moc to není, na vás. Klidně míň, klidně. A dovolená. To přece, to já přece chtít nemůžu. Vůbec. To nejde. Vždyť stýděl, stýdět bych se musel. To nejde.

MUŽ S MASKOU PERSONALISTY KB: Aha. No výborně. Pak jste, asi to. Jste přijat.

PAN M.: No na drátkách jako. Šlo to. Všude. Dveře otevřené. Všude mě okamžitě. Okamžitě přijali. Krása. Krása to byla. Jak jim vždycky očička. Takové ty plamínky. V očích. Radostné plamínky. Se objevily, rozhořely jim. Krása, prostě jako. Vidět to. Jako třeba v Kauflandu. Tam jsem taky. Taky zašel. Slyšel jsem totiž. Zaslých, že prý se tam jako stávkovat, chystaj se. Chápete to? Stávkovat. Jako za lepší podmínky. A ty podmínky. Co chtěli. Neuvěřitelné! Zíral jsem. Zíral prostě. Zíral. Jakože vyšší platy. Kratší dobu, jako tu pracovní. Míň přesčasů. A že zaplatit by je chtěli. Dokonce. Ty přesčasy. Lidi prostě nechápou. Vážně. Tupí jsou. Nechápu. V čem štěstí jako je. Jejich. Vážně. To by nevěřil jeden. Tam jsem prostě musel. Vysvětlit jim. V čem to je. O čem. To je. To štěstí. Peníze přece nejsou štěstí. A to ani o těch, o těch nemluví, co by si jenom pro dávky, sociální. Pro dávky chodili. A žrali furt, jenom. Jenom žrali. Nenažranci. A plazmové televize, myčky, pračky, ledničky, auta dokonce. Si kupovali jako. Za ty dávky. A k moři si lítali. Furt jenom. Za ty dávky. Vážně nechápou, v čem je štěstí. To dá rozum. Že ano. To přece nejde. Takhle. A tak jsem tam zašel. Do toho Kauflandu. A šéf fajn, byl. Vážně fajn.

MUŽ S MASKOU KAUF LANDŠÉFA: To si, kurva, ze mě děláš srandu!?

PAN M.: Ostrý byl, ostrý. Ten šéf. Vážně. Až mi z něho mravenci, běhali. Na šourku jako. To mi občas dělá. Takhle. Když autoritu jako, potkám. Opravdovou. Ale tenhle. Tenhle byl, panečku. Hned jsem poznal. Rozumět si. Že si budeme.

MUŽ S MASKOU KAUFANDŠÉFA: Tak poslouchej, zmetku. Tak vezmu, vezmu tě. Ale budeš na zapískání. Takhle když, když zapískám. Takhle. (*Zapíská.*) Tak budeš. Přiběhneš. Jasně? Šurovat budeš. Všechno, všechno. Z podlahy se žrát bude. Dát. Jak šurovat budeš. A na zapískání. Na zapískání. To ti povídám. Jak zapískám, budeš u mě. A s mopem! S mopem budeš. Jasně?

PAN M.: Jasně. Rozumím. Úplně jasně.

MUŽ S MASKOU KAUFANDŠÉFA: A žádný plný úvazek. Čtvrtinový, dostaneš. A makat budeš. Jak za plný makat budeš. Jasně? Takhle to u nás. Chodí jako. Jasně?

PAN M. (*je stále vzrušenější*): Jasně. Jasně. Ano.

MUŽ S MASKOU KAUFANDŠÉFA: A pak, možná. Pak možná, když dobře šurovat, budeš, tak možná se dobereš. K něčemu. Třeba k hovnům na pokladně. Nebo k píčám v zelenině. Nebo ke kundám. Na mase. Nebo ke šlapkám v drogerce.³

PAN M.: Ano. Ano. Ke šlapkám. Ano. K hovnům, u hoven mi bude dobře.

MUŽ S MASKOU KAUFANDŠÉFA: Srandu si ze mě děláš, nebo co, kurvafix!

PAN M.: Nene, ne, vážně, ne! Nedělám!

MUŽ S MASKOU KAUFANDŠÉFA: No dobře. Dobře. A máme tady zvyk. Takový. Takový rituál. Pro nováčky. Prostě. Prostě mi olížeš boty. To abys věděl, kdo tu velí. Jasně?

PAN M.: Jasně, jasně. Úplně. Úplně. Jasně!

MUŽ S MASKOU KAUFANDŠÉFA: Tak dělej.

(*Pan M. líže boty. Zažívá další extázi.*)

A ne že přidáš, přidáš se k těm zasraným odborářům. Tak ne mopem. Ne mopem. A ne ty. Ale já. Já! Hubou, tím tvým ksichtem tady vytřu! Celou halu vytřu tvým ksichtem! Celou halu!!!

PAN M. (*v extázi*): Ano, ano, celou! Úplně celou! Halu! A viděli? Viděli jste ty, ty plamínky? Radostné? V očích. Jaké měl? To bylo. To bylo, co? A tak jsem hned vstoupil do odborů.

23. Pan M. potkává autoritu svých snů a zažívá extázi. A publikum s ním.

PAN M.: Tady bych, jako, ale chtěl, na pravou míru. Uvést, jako, věci. Chápete, asi už, že odborář, pošahaný odborář. Nějaký nejsem. I když v čele, hned jako, jsem zvolený, byl. Do čela jako. Těch odborů. Místních. Jako. Ale o tom, o tom až potom. Teď chtěl, bych. Chtěl bych říct. Něco. Co, jak bych... Bych to řekl. Mělo. Jako širší souvislosti mělo. Víte, politika. No jasně politika. O tu nezajímá, jsem. Jsem se nikdy. Ale najednou, najednou byla důležitá. Takže, prostě. Jednoduše jako. Jak bych. Začal. No, krize byla, že ano. Krize.

³ Ač se to může zdát neuvěřitelné, tato pasáž je volně převzatá ze skutečnosti. Podobné poměry a slovník byly popsány právě v pobočce Kauflandu. „Je to hodně silné kafe. Na pokladnách jsou pí..., na pultech jsou ku..., na krámě jsou debilové, kretění a idioti a ve skladu jsou č...,“ vzpomíná a tváře jí přitom zčervenají.“ (Deník.cz, 17. 4. 2010, <http://jablonecky.denik.cz/podnikani/prace-v-retezci-jen-pro-otrla20100416.html>)

DOMINA LAURA: Musíme safeword, domluvit si. Dotazník vyplnit. Aby klient spokojený. Spokojený byl. Co upřednostňujete, teda?

PAN M. (*se zase směje*): Prostě krize. Že ano. Otrěsná krize. Bankrotovaly banky. Pak zase státy. Jak zachraňovaly ty banky. Dluhy, krachy, humbuk prostě. No a zas jsem měl sen.

(*Opět pán na vozíku s tváří Šéfa Kauffandu.*)

Dobré byly. Ty sny. Už zas. Docela. Vidíte? Že vidíte, tu změnu? Ano, no. No ano. Na vozíku už byl někdo jiný. Šéf, taky, jasně že. Ale ten z Kauffandu. A ten panečku uměl. Práskat. Bičem. To se to svobodně. Klusalo jako. Prostě radost. A tak. Pak ale. Zčistajasna.

(*Pán na vozíku vymění tvář šéfa Kauffandu za tvář Miroslava Kalouska.*)

Vidíte? Tu změnu? Vidíte? Tvář, nová, úplně nová. Zničehonic. A zpátky. Zas. (*Opět šéf z Kauffandu.*) A teď zas. (*Opět Kalousek.*) Prostě tvář. Nová tvář začala. Naskakovat mi. Na sen jako. Teda na vozík. A do snu. V tom snu. Nejdřív nechápal, jsem. Říkal si: kdo to do prdele je? Kdo to je? A řekl si, jsem si. Odkud já, já ho znám? Takové otázky. Takové otázky v hlavě. Měl jsem. Ale když zapráskal, když prásknul. To bylo. To panečku bylo. To se to klusalo. To se to pádilo. Voině. Svobodně. Prostě taková. Krása. A vůbec, vůbec nevěděl jsem. Proč jako. Kdo to je? Odkud? Zná ho? Odkud? A vždycky. Vždycky, když prásknul. Jako bičem. Prásknul. Tak jako, jako bych slyšel takové tiché. Slovo. Tiché. Škrt. Škrt. Škrt. Ten bič škrtal. Nebičoval. Škrtal. Jakoby. V tom snu. Na zádech. Na mých. Dokonce někdy. Takový pocit, jsem. Měl jsem. Že ne bičem. Ale propiskou. Propiskou že. Fakt ostrou. Docela ostrou. Nabroušenou skoro jako. Po zádech. Mých zádech. To vám. To vám byla taková krása. A pak potkal. Potkal jsem ho. V televizi. Když šúroval jsem. V Kauffandu. U kokotů z elektra. Na televizi jinak, nedíval se, jsem se. Copak čas na to má? Člověk? Měl jsem šest jako. Úvazků. Teprve. A byt jsem musel, platit. A sociální, zdravotní. Se jeden prohne při tom. Když všude po tisícovce, po dvou vydělává. A na charitu taky. Přispěje. Občas. Třeba Billu Gatesovi jsem posílal. Rockefellerům. Nebo Bakalovi, Kellnerovi. Poněvadž víc potřebujou to. Ty peníze. A čas na televizi? Nesmysl. Jaký čas na televizi? Nebo na politiku. Jaký čas na politiku? Na volby, že? Ale pak? Pak. To bylo jiné. Něco jiného. To bylo něco. Prostě. Prostě něco.

MUŽ S MASKOU KALOUSKA: Škrty se dotknou všech kapitol s výjimkou ministerstva obrany. Pokud to nebudeme řešit, tak deficit nebude 5,3 procenta HDP, jak jsme slíbili veřejnosti naší i světové prostřednictvím konvergenčního programu, ale cca 5,8 procenta.

PAN M.: Krása. Krása, prostě! Sledujete? Sledujete to? Dokonce světové. Světové veřejnosti. Jako kniha. Jako kniha mluvil. A jak práskal. Jak práskal.

MUŽ S MASKOU KALOUSKA: A pak konečně přichází třetí etapa, což jsou slibované systémové reformy, jako je penzijní reforma, reforma systému sociálních dávek, reforma daňového systému a řada dalších. Tyto reformy si vyžádají zcela novou legislativu, jejíž příprava a schvalování zabere spoustu času. Předpokládám, že potřebné zákony bude sněmovna projednávat v roce 2012.

(*Pan M. téměř v extázi.*)

PAN M.: Ne, ne, ne. Dřív. Dřív. Hned. Ať už. Ať už to je. Ted'. Hned.

MUŽ S MASKOU KALOUSKA: Podobnými parametrickými změnami, protože to není systémová změna, uspoříme pro rok 2011 na sociálních dávkách zhruba 11 miliard korun.

PAN M.: Ano, ano, uspořte, uspoř, Mirku! Ale co, co 11! 20! 30 miliard! A systémově! Systémově!

MUŽ S MASKOU KALOUSKA: Bude potřeba ušetřit celkem 12 miliard. Je to ale jedno procento rozpočtu. A každá domácnost ví, že ušetřit jedno procento rozpočtu je možné.

PAN M.: Ano, je! Je! Já to vím. Mirku! Já to vím! Ale to nestačí. Jedno procento nestačí, Mirku! No ano, Mirek! Mirek se jmenoval.

MUŽ S MASKOU KALOUSKA: Tak, jak máme nyní nastaveny mandatorní výdaje, tak kráčíme k Řecku bezpečnou cestou.

PAN M.: Ano, ano. A to není správně, Mirku! K Řecku ne! Tam ne, proboha! Jenom ne k Řecku!

MUŽ S MASKOU KALOUSKA: Chceme-li udržet vynikající úroveň českého veřejného zdravotnictví, pak to musíme být schopni ufinancovat, aniž si na to musíme každý rok půjčovat desítky miliard.

PAN M.: To nesmíme! Nesmíme! Ne, ne! Nepučovat! Nepučovat! To zvládnem. Bez pučování to zvládnem! A ušetříme, ušetříme ještě! *(Pan M. se už v extázi válí po zemi, poskakuje, levituje.)*

MUŽ S MASKOU KALOUSKA: Nikdo z nás není nositelem jedné jediné pravdy.

PAN M.: Ale je! Je! Jasně že je! Ty jsi! Ty jsi přece! Trápit! Ty mě chceš zase jenom trápit, Mirku! Vid? Jenom trápit!

MUŽ S MASKOU KALOUSKA: Já jsem přesvědčen, že zvyšovat daně vysokopříjmovým skupinám znamená v době při krizi a v našem případě i po krizi jenom další cestu do recese.

PAN M.: Ano, ano! Znamená! Znamená!

MUŽ S MASKOU KALOUSKA: Koruna je jenom jedna. Pokud ji projíme na mandatorních výdajích, tak si ji nemůžeme dovolit utratit na investicích. Co projíte, už nemůžete investovat. Buď to prožereme, nebo proinvestujeme.⁴

PAN M. *(a totální extáze)*: Neprožereme! Neprožereme! Neprožereme! Mirku! Ach! Už dost, dost, Mirku. Už dost! A složenka. Ta. Pak mi přišla složenka a on podepsal. Ji. Do schránky přišla. Jakože jak velký dluh. Kolik dlužíme. Každý dlužíme. Podepsaná JÍM. A já. Když jsem kouknul, na ni jako. Já se normálně. Strachy. Normálně strachy pomočil.

MUŽ S MASKOU KALOUSKA: Je nás víc, než si myslíte!

PAN M.: Ach ne! Ne! Ještě tohle! Ano! Ne! Ne! Ano. Ne vás. Ne vás! Autorit! Vás autorit. Nás! Nás! Nás! Hoven! Hoven! Nás!

MUŽ S MASKOU KALOUSKA: Je vás víc, než si myslíte!

PAN M.: Safeword! Safeword! Adélka. Ne Adélka! Kasandra! Ne! Taky ne! Tak kručí, jak se ty tvoje děti vlastně jmenujou?! *(Zcela vysílen. Rozkoší pochopitelně.)* Ti katolíci! Ti katolíci!

⁴ Jde samozřejmě o autentické výroky Miroslava Kalouska pro média.

24. Pan M. zjistil, že mission is possible

(Pan M. zcela vyčerpaný právě prožitou rozkoší.)

PAN M.: Noci. Ty noci prostě. Ty se nedají popsat. Prostě. Rozměr, nový. Úplně. Nový rozměr to byl. No ano, jasně. Nebyl. Jak jsem zjistil. Nebyl tam sám. Byl i další, jeden. Taky katolík. Ti katolíci! Čekal by, jeden jako. Že spíš jako já. Budou jako já. Ti katolíci. Jak mají toho Krista. Na kříži jako. Ale to ne. To oni ne. Zvláštní. Ale ten druhý. Taky špatný, nebyl. Ale mdlý, mdlejší takový. No schválně.

(Muž na vozíku s tváří Petra Nečase se svým impotentním výrazem pronese.)

MUŽ S TVÁŘÍ NEČASE: Hyjé! *(A mdle práskne bičem. Spíš ale jenom tak pleskne. Možná ani to ne.)*

PAN M.: No, bída. Bída prostě. Zato Mirek.

MUŽ S MASKOU KALOUSKA: Hyjéééé!!!!

PAN M.: To zní! To je něco! Jiného úplně. Až z toho na šourku. Na šourku. Mravenčí. Taky, vidíte? Taky je cítíte? To není, nejde necítit. Toto. No ale dobře. Jasně. Byli tým. To byli. Ale Mirek. Mirek, ten prostě jednička. Byl. Jednička. Ale hlavně. Hlavně jsem konečně pochopil. Pochopil, že nejsem sám. Vůbec. Zdaleka sám. „Je vás víc, než si myslíte.“ Ano, nás. Nás! A vyhráli! Vyhráli jsme. Volby jsme vyhráli. Třicet šest procent. Třicet šest! A v Praze! V Praze jednapadesát! Padesát jedna! A to byla zpráva. To byla zpráva, že poslán. Mé poslán. Že není. Není nemožné. Že má mise. Že mission is possible. Je nás totiž víc, než si myslíme. Tak to je. Vážně. Nestyďte se. Nestyďte se za to, milí Pražané. V sobě. Máme to v sobě. Tak to prostě je. Jenom někteří. Z vás. Z nás někteří. O tom ještě nevědí.

MUŽ S MASKOU KALOUSKA: Hyjéééééé!

PAN M. *(se dá do klusu a rozkoší dlouze vzdychne):* Áááááááách!

25. Pan M. pokračuje silnější než kdykoli předtím

PAN M.: Takže chápete. Chápete. Protože nechápat, co by se na tom, dalo jako. Co by se na tom dalo nechápat? Do odborů jsem prostě vstoupit musel. No musel. Jak jinak? Tak ne jako. Jako ne úplně. Kvůli vytření. Kvůli tomu vytření celé haly. Hubou. Tou mou. Tak to taky trochu. Jasně že. Ale hlavně. Hlavně o něco, šlo jako, jiného. Vyššího. Necháпали, prostě necháпали. Kde místo, jejich, je. A hlavně. Hlavně co pro dobro. Co je prostě pro jejich dobro. A potřebovali vysvětlit. Vždyť stávkovat chtěli. No ano. Stávkovat. Chápete to? Stávkovat. A tak jsem vstoupil. Do odborů.

PŘEDÁK: A to rádi, moc rádi. My. Jsme jako. Že teď, k nám. Rozhodl ses. Vstoupit jako. Protože do tuhého jde. Teď. Po krku jdou. No ano. Po krku. Nám. Odborářům. A lidi vystupují, vystupují. Normálně radši vystupují. Aby klid. Prý měli. Prý klid. Hovadina. Nebude klid. Jak otroci. Otroci budou. Jak otroci.

PAN M.: Jasně že. Otroci. A hovadina. Úplná hovadina.

PŘEDÁK: No a tak dobře. Je dobře. Že vstupuješ. Rád jsem. Že vstupuješ. Lidi potřebuju. I chytré. Vzdělané. A ty maturitu. Maturitu i máš. A tady je to pól sámý. Ukrajinský. Třeba. Rumunský, slovenský. S těma do odborů vůbec! Žádné odbory s nima! Jedno je to, jim! Po krku jdou nám! A jim jedno! I našim jedno to je! Úplně! A tobě ne. Chlap jsi. Fakt. Chlap jsi. Dobrý chlap. A tady jenom baby, baby samé. Vážím si. Vážím si toho. Co místopředseda? Nechtěl? Bys být nechtěl? Odborové? Organizace?

PAN M.: Ale ano, jasně. Jasně, chtěl. A tak jsem byl. Místopředseda. A lidi ke mně najednou. Najednou ke mně chodili. Jako tajně. A říkali mi třeba. U šúrování.

PRODAVAČKA: Tak co? Místopředsedo? Jak to jde?

PAN M.: Dobře. Dobře to jde.

PRODAVAČKA: Víš, místopředsedo. Děti, mám, jako. A nemocné, nemocné jsou a. A ta svině mi nechce dát volno. Ta zkurvená svině. Ten náš šéf jako. Že nemám nárok. Prý že nemám nárok. Co mám dělat? Co mám dělat? Vždyť mučím se. Mučím. Jsem v práci a umírám. Strachy jako. Co s dětma, jako je. A co má dělat? Manžel. Manžel taky pracuje. Přes den. Matka špatně, je špatně na tom. A co mám dělat? Co?

PAN M.: No, sestro...

PRODAVAČKA: Nejsem tvoje sestra.

PAN M.: Jasně, ano, promiň. To já, od katolíků, těch. Asi. Pochytil. Musíš chápat, šéfa. Dobře, přece. Dobře to myslí.

PRODAVAČKA: Co?

PAN M.: No chápat. Víš jak. Jak málo třeba umění, třeba velkého umění by vzniklo, kdyby utrpení, utrpení žádné nebylo?

PRODAVAČKA: Co?

PAN M.: A myslelas, někdy, už? Že i šéf, tvůj šéf děti, taky děti má? Malé, bezbranné, úplně, a maminka, ta umřela, no smutné. Není to smutné? No je, smutné. Je to smutné. A on tady musí. Být. Doma šest sirot. Šest! Šest sirot. A tři z nich nemocné. Nemocné těžce. Mor, cholera, rakovina. Takové nemoci. A on tady. A starat se o nás. O všechny musí. Starosti, furt samé jenom. O nás, o siroty. A ty za zlé, za zlé mu máš. Blbiny. Na srdce ruku. Blbiny.

PRODAVAČKA (*natahuje*): Nevěděla. To jsem nevěděla.

PAN M.: A vidíš. Vidíš to. Zloba. V čem spočívá. Zloba lidská jako. Tak! Každý na sebe. Jenom na sebe hledí. A druhý? Bolest jeho jako? Ta neexistuje. Prostě ne. Jenom každý hrabal by. Využíval. Ty druhé. A druzí? Tí? Co o nich, co ví? Nic! Nic neví!

PRODAVAČKA: To já, to já nevěděla. (*Rozpláče se.*) A já hloupá za zlé, za zlé mu měla. A on, on přitom... (*S pláčem uteče.*)

PAN M.: Ty matky, mladé matky. Tak citlivé jsou. No a pak, taky, na schůzích mluvil jsem. Že ano. A za předsedu, odborového, za předáka, se zvolit, jako nechal. V tom Kauflandu. Tak oblíbený jsem začal být. Tak oblíbený.

(BÝVALÝ) PŘEDÁK: Lidi! Copak, lidi, nechápete? Hovna z vás nadělat, hovna chce! A vy jak stádo, stádo mu věříte! Pitomí jste! Pitomí!

PAN M.: No jasně. Bývalý předseda. Ten zlobil, trochu se. Však smutný byl, že není. Předseda jako už. Ale lidi chápali.

PRODAVAČKA: Co furt máš, předsedo, bývalý?! Vždyť dobře mluví! Co furt máš?! Jenom remcal bys furt! Jenom škaredě bys díval, se, na všechno!

(BÝVALÝ) PŘEDÁK ODBORŮ: Drž hubu, ty krávo! Nechápeš, ty to nechápeš vůbec!

PRODAVAČKA: Ale chápu, jasně že chápu! Ale ty, ty to nechápeš!

(BÝVALÝ) PŘEDÁK ODBORŮ: Ty to nechápeš!

PRODAVAČKA: Ty nechápeš, že šéf náš, že šest sirot má, šest sirot mu zůstalo. Na krku. Nemocné jsou. Starat se musí. O ně. Že generální, Kauflandu generální na vozíčku. Ochrnutý je. Úplně. Že Kaufland plno takových, lidí má ve vedení. A to ti hloupé nepřijde? Takhle? Být proti nim? Starat by ses o ně měl. Starat. Vždyť co ze života mají? Oni? Ty zdravý jsi. A oni? Chudáci. To pro ně to děláme. Aby dobře, aspoň trochu dobře se měli. To bys chápat. To bys měl chápat. To je důležité. Lidský být. Lidský.

PAN M.: No prostě lidi chápat, začali chápat to. Že remcání nebude, k ničemu nebude. Že utrpení, to je správné. Cesta správná. A za šéfem jsme s prohlášením dokonce. Zašli jako. No, řval na nás. Nejdřív. Ale když slyšel. Když jsme mu řekli, že žádná stávka, že chápeme, jak si jako na tom chudý Kaufland stojí. Jako na trhu. Že krize a tak. Že dluhy má. A neměl by mít. Protože vedení to trápí, moc, určitě. Ty dluhy. A že my, kvůli dětem, našim, kvůli budoucnosti, odpovědně, si od huby klidně odtrhneme. Tak se rozzářil a objímat začal. Nás. No, spokojený najednou byl.

Pěkně to tam zkrátka vypadat, začalo. Taková ti slabší, jak platy, nám snížili, sice jako občas odešli. Jinam někam. Nebo na pokladně třeba. Nebo ve skladu. Občas jako umřeli. Ale šťastní, umírali šťastní. A ostatní věděli, že pro budoucnost to je, jak Mirek říkal, protože budoucnost je důležitá. A prozírat se nesmí nic. Tak věděli, že se obětují. A že to nejde jinak. Protože krize. Zlá, zlá, zlá. A za tu přece nikdo nemůže. Možná tak levičáci, nějací. Nanejvýš. A pak, některým se to vážně, myslím, že vážně se jim to začínalo i líbit.

26. Pan M. prozradí svůj jednoduchý recept na život

PAN M.: Radost to byla. Prostě radost, opravdová. S lidmi takovými. Potkávat se, každý den. Vážně. Ale hlavně, hlavně jsem si to užíval. Panečku. Dřív ani, ani nezapadlo by mě, že takové štěstí může člověk vůbec. Že něco takového vůbec, jako, že je možné. Prožívat jako. Ani ve snu. Dřív ani ve snu. Do vyčerpání jsem v reklamce, pořád, pracoval ještě. Pak do Kauflandu hned. Šúrovat. Pak zas do banky. Na přepážku. Ještě jsem zástupce, obchodního jako, jsem pro Vodafone dělal. Po bytech běhal a tarify, lepší tarify vnucoval, lidem. Byly vždycky horší a to bylo právě to. Ono to bylo. Aby to pohodlí, co škodí, co jim škodí, nebylo. Tak velké nebylo. Spíš menší aby. Pořád menší. Aby pochopili, že ano. V čem spokojenost a smysl, taky smysl, života jako. A přitom jsem letáčky, před

volbama rozdával. A přemlouval, vysvětloval, lidem. Že volit by měli. Ano, ano, my můžeme mít úspornější stát. A dřív, než si myslíte. Protože tradice, odpovědnost, prosperita. A utrpení. Pilíře, základní pilíře prosperity. Krása utrpení. Co nejlevnější. Žádné rozhazování. A žádné Řecko. Hlavně. Žádné Řecko. A taky koho, by měli, jsem jim říkal. Volit jako. Tu Mirkovu stranu, přece, s tím pěkným dědou, takovým maskotem. Jak on se to vlastně. Schwarznegger... nebo Schweineberg... Heinekken nebo..., tak nějak se jmenoval. Však Mirek to dobře udělal, když si ho vybral. No dobře, dobře jsem se měl. Jenom takové. Škobrtnutí mě potkalo takové. Že jsem, připadal už jsem si trochu. Někdy mi připadalo, že už vážně moc. Nabral si toho. Jsem si. Pět úvazků. No, dobře, ne plných. Všechny nebyly plné. Vlastně žádný. Nebyl plný. Ale dělal jsem, jak za plný. A rád. Ale stejně. Už jsem nespál, ani jsem už nespál. Nebyl čas, jasněže. A tak ani sny, nebyly. A vlastně i stýskat se mi, začalo trochu. Po Mirkovi. V těch snech. Protože on to vážně. Vážně uměl. No, prostě moc. Moc to bylo. Ne že bych nebyl šťastný. To zas ne. To já byl. Moc, moc šťastný. Ale síly, prostě už síly nebylo dost. Ale měl jsem prostě, vůli. Vůli jsem měl. Překonat, to. A když se chce. Když, tak to prostě jde. Všechno jde. To jsem říkal, taky. Všem, vždycky. V Kauflandu, v Komerční bance, na stavbě. Prostě to jde. A vždycky, vždycky to šlo. A tak. A tak to šlo nakonec i u mě. Potom. Prostě jednoduše. Tak jednoduše, že by už nenapadlo to, nikoho. Skoro. Úplně jednoduše to bylo, ale. Úplně. Jak to zvládnout. Všechno. Jak to stihnout, to všechno. A ještě dvě tři si pospat. Dvě tři hodiny. A jednoduše to bylo. Úplně. Jednoduché. Prostě jsem si prodloužil den. Prodloužil den na 48 hodin. Tak jednoduše to bylo.

27. Pan M. zažije ocenění svého snažení. Je nominován

MUŽ S MASKOU KAUF LANDŠÉFA (*pískne*): Pojď sem, sračko.

PAN M.: Zavolal mě, si, uctivě jednou šéf z Kauflandu.

MUŽ S MASKOU KAUF LANDŠÉFA: Tak poslouvej, kokote. Byl jsi vybraný. Za Kaufland. Na olympiádu zdrojů. Lidských jako, že pojedeš.

PAN M.: Cože? Co to je?

MUŽ S MASKOU KAUF LANDŠÉFA: Ptal se tě někdo na něco!?

PAN M.: Nene, neptal, neptal.

MUŽ S MASKOU KAUF LANDŠÉFA: Tak drž hubu!

PAN M. (*vzrušen*): Ach!

MUŽ S MASKOU KAUF LANDŠÉFA: Zítřa letíš. Do Singapur. Vybrali tě jako největšího, kokota největšího. Co by to zvládnout, moh jako. Velké firmy vybraly zaměstnance, nejlepší svoje kokoty. A poslaly. OSN to zaštitilo. Taky UNICEF. Ale ten jenom pro státy, vyspělejší, kde děti, jako už zas pracovat můžou. Státy na to taky granty nějaké daly. A televize nějaké taky, CBS, NBC, BBC, NOVA ta taky. Na NOVĚ dokonce budeš. Reality show z toho jako udělaj. Tak v té taky budeš. Tak prostě zítřa. Letíš. Jasně?!

PAN M.: Ano, ano, jasné.

MUŽ S MASKOU KAUFANDŠÉFA: A teď sem pojď. Vytřu s tebou, ještě. Tou tvou držkou. Celou halu. Ty odboráři jeden zasná! *(Plácne ho přátelsky po zádech a rozesměje se.)*

PAN M. *(vzrušeně vydechne)*: Ano, ano...

28. Pan M. má zlou předtuchu

PAN M.: A tak jsem letěl. Prostě. Protože poslouchat. To se musí. Samozřejmě. Šéf řekl: „Let!“ Tak jsem letěl. Jak jinak. To dá rozum. Ale nebylo to. Tak jakoby dobré to úplně nebylo. Něco bylo špatně. Prostě. Těšil jsem se. To zas jo. Těšil. Ale předtuchu. Takovou divnou předtuchu, měl jsem. Jakože se stane, něco. Zlého. Že mě potká. Že i když si to užiju, a že si to fakt můžu užít. Tu olympiádu. Tak že to nakonec nebude, nebude to dobré, nakonec. Tak takovou předtuchu já měl. Ale ráno jsem nastoupil. Do letadla. A letěl. Do toho, do toho Singapuru.

29. Pana M. pohání převeliká síla snad ze samého vesmíru pocházející

PAN M.: Ale hned, hned, jak jsem přiletěl. Tam. Do toho Singapuru. Hned jsem zapomněl. Na předtuchu. Té slávy. Těch kamer. Co bylo. Tam jako. A tisk. Moderátoři. Politici. Všichni. Prostě všichni byli tam. A těch lidských zdrojů. Odevšad. Z celého světa. Rusové, Japonci, Angličani, Němci, černoši nějací, Číňani. No prostě celý svět. Celý svět se tam sešel. Krása, prostě. Krása. Jako by celý svět se najednou mohl dorozumět. Už žádné hádky, zbytečné. To ne. Vůbec. Jako by se mohli, najednou všichni mohli spolu domluvit. A hned z letiště. Hned z letiště jsem si užíval. To. Důtkama nás hnali. Na nákladáky a hned odvezli na tiskovku. Jako konferenci tiskovou. A tam. Tam to bylo taky pěkné. Moc. Ptali se nás. Otázky kladli nám. Jako třeba...

RANDEEP RAMESH: Randeep Ramesh, The Guardian. A nevádí vám, že jako k onucím? Jako k onucím se k vám chovají?

PAN M.: A já na to říkal. Vždycky. Naopak. Naopak. Vždyť to. Právě to je na tom to pěkné. A oni? Oni žasli, prostě. Žasli. Anebo třeba.

WOLF BLITZER: Wolf Blitzer, CNN. Připraveni, jste připraveni na to? Co čeká vás? Protože vypadá, vypadá to, že nebude to lehké.

PAN M.: A už jsem chtěl odpovědět. Už, už, ale předběhl mě. Takový malý, malý Číňan, šlachovitý. A prý že jsme. Jako připravení. Protože se připravoval. A že prý, normálně, že prý mu sílu dodá Strana a velká Čína. Hrozné, co? Pitomost taková. To mně, mně sílu dávalo jiného. Něco úplně jiného. Ale hned jsem, hned věděl jsem, že tenhle Číňan, že s tím lehké asi. Že nebude to. A po tiskovce to začalo hned.

Už to ubytování. Už to nebylo lehké. Jako pro některé. Pro mě ne, samo, že ne. Pro mě brnkačka to byla. Hned nás do hotelu, jakože zavezli. Ale na okraj, někde, okraj Singapuru. Do takových kobek malých. Úzkých. Kde na betonu se spálo. A švábů a krys co tam bylo! No vážně. I já se trochu lekl. Ale zas, když mě vkopli dovnitř. Jasně že jsem si to taky užíval. To jo. Ale normálně, hned v prvním kole. To bylo totiž první kolo, to ubytování. Hned to vzdali. Asi patnáct lidí. Vlastně celá západní Evropa. I s Američanem. Fakt, divní lidi. Tihle Evropani. A Američani, taky Američani. Divní. A dva dny zavření jsme byli. Tam v tom. A ty šlichty. Co dávali. Nám dávali. Jako by nasral někdo do nich. No, pěkné to tam bylo. A třetí den, vytáhli nás. A hned viděl jsem. Že z šedesáti zbylo, zbylo nás čtyřicet. Hned jenom čtyřicet. A přitom teprve první kolo. No zvláštní. Ten Číňan tam byl taky. Jasně že. Tomu Strana a Čína pomáhaly. Že jo? Tak co by to nezvládnul?

A pak další. Druhé kolo, hned. To zas do hypermarketu. Obrovského. Tak velký byl, že, že... Vážně obrovský byl. A tam s námi za pokladny, rovnou. Se všema. A že budem markovat. Jako zboží. A že vyhraje ten, kdo nejrychlejší bude. A bude se markovat 24 hodin v kuse. Takže celý den. Bez přestávky. Bez jídla. Pití. Bez záchodu. No prostě, to už, už konečně bylo pro mě něco. Něco pro mě prostě. Ale to nejlepší, to nejlepší, to já ještě nevěděl. To až když se posadil, jsem se. Až všichni jsme se posadili. Tak to začalo. Oni totiž, totiž ty pípáky, jak se tím zbožím přejíždí, nad tím čidlem jako. Tak ty pípáky strašně zesílili. Na 150 decibelů. Říkal někdo. Potom. A to je vážně hodně. Vážně. To žádná sranda. Sranda nebyla. Až jsem si zas trochu ucvrknul. Blahem jako. No jasně, že blahem. Ale nevšimnul si toho. Nikdo. Naštěstí. Protože vážně. Tak dobře to měli. Měli vymyšlené. No devět z nás odpadlo během hodiny. První hodiny. Někteří normálně omdleli. Někteří se zvedli a utíkat. Začali normálně utíkat pryč. Ani je chytnou nemohli. Dohonit jako, jak utíkali. Prostě baby trochu takové. Z východní Evropy lidi, ale drželi se. Docela. Dobře se drželi. Teda, až na tu Polku. No a pak Asiati. Ti jasně. Teda kromě Japonce. Ti Japonci. To už není žádná Asie, vlastně, že jo? No, všechno šlo dobře docela. Lidi odstupovali, nebo tohle, kolabovali. A pak ta Polka, prostě. To byl takový trochu. Zadržel, jak se říká. Ta najednou vyskočila, ze židle. Začala rvát. Až jsem se lek úplně. A rozběhla se přímo, ale fakt přímo proti velkému, takovému velkému sloupu. A hlava na kaši, prostě. Úplně na kaši. A já se pak zapotil, protože jsem se díval na ni. A pak dohánět jsem musel. Hlavně tu svini, čínskou jako. Ten vám jel. Ten vám tak jel. Ale dal jsem ho. Nakonec. Dal. Protože. Víte, co? No protože zjistil jsem. A to poprvé. To jsem vůbec nevěděl. Dřív jako. Že když bolí, když něco už bolí, jako třeba uši, u těch pokladen, nebo měchýř, močový, protože ani pod sebe jsme nesměli, ani kapku ne. Že když něco tak strašně bolí. Tak mně, normálně mně to dává sílu. Strašnou. Čím víc bolí. Tím víc síly. Mám jako. A tak jsem pořád zrychloval. Ztrátu po Polce. A po tom mozku, je-jím, na sloupu, jsem dohnal. A zrychloval. Bolest už byla taková, že úplně, ale úplně štěstí jsem cítil. Jako nikdy dřív. Co proti tomu byl Kauffland. A o reklamce,

to už vůbec. Vůbec nic neříkám. To byla prostě bída. Ale tam, tam u té pokladny, když Číňan s tou svou Stranou a Čínou, daleko za mnou, daleko zůstal. Tak tam pochopil, pochopil jsem, že ta síla, ta síla utrpení, bolesti, která jako z utrpení tryská, tak že to není, není z utrpení jenom, ale že to z kosmu, že síla z vesmíru to je. Že z vesmíru pochází. A taky najednou, najednou když s převahou, obrovskou převahou vyhrál jsem. Druhé kolo. Všichni najednou, najednou vědět, chtěli jako, kde to vlastně, ta Česká republika, kde ona to vlastně je? A já říkal. Hrdě říkal, že v srdci Evropy. Tam to je. Malá, malinká zemička. Ale lidi velcí, ti velcí tam jsou. Protože sílu vesmíru. Tajemnou. Velkou sílu vesmíru tam umí, my umíme využít. Tak takové věci my umíme. A hlavně chceme. Toužíme umět. A proto taky Mirka s tím dědou, s tím, s tím Schwanzesteinem. A taky Péťu, samozřejmě. Proto je taky volíme.

30. Pan M. se přece jen zapotí, protože s Velkou Čínou není žádná sranda

PAN M.: A tak to šlo. Prostě. Každý den něco. Osmnáct nás zbylo. Z toho supermarketu. Zředilo se to. No zředilo. Vymyšlené pěkně, to měli na nás. To říct, se musí říct. Fakt husté to bylo. A další den pohony, alternativní pohony byly. Tam odpadla ta holčička, malá, z Afriky odněkud. Ze Zambie. Nebo Etiopie, nebo tak nějak byla, myslím. Ani nehnula. S tím vagónem. Další den zas do dolu. Na uhlí nás, se sbíječkou zavezli. Fakt hluboko. Vedro, čtyřicet stupňů a pět tun uhlí narubat. Měli jsme. No padali jako mouchy. Ale hlavně. Ta svíňe. Ten Číňan se dotahovat začal. Na mě. To rubání. To mi nešlo, prostě. Vyhrál, dokonce. Vážně vyhrál. A přitom jsem makal, až mi šlachy praskaly. Ruce brněly. Z té sbíječky. Ještě v noci jsem z toho vibroval, celý. Z rukou krev, crčela. Jak nakládal. To uhlí jsem. No krása, prostě. Prostě boj. Velký boj. Bitva obrovská. Tak to vypadalo. Že bude, to. Mezi mnou, malým Čechem, a tím malým Číňanem. Ale z velké, fakt velké Číny. Co ten všechno vydržel. Až vážit, normálně vážit jsem si ho začínal.

A pak pás. Výrobní. Jak ten si to švihal. Tam to urazilo hlavu Ukrajincovi. A Brazilcovi, tomu to ruce fiklo. Takhle u ramen, až. Srandovní byl. Jak tam stál. Bez těch rukou. Jako vodotrysk, fontána, nebo něco tak. Na ten způsob. Vypadal. A pak. To nás vážně zředilo už. Úplně. Už dva jenom jsme zůstali. Potom. Po té, té disciplíně. Olympijské. Rusko, Maroko, Thajsko, Litva a další. Další země. Všichni odpadali. U toho. Likvidovat odpad, toxický jsme měli. A nic k tomu. Nedali nic k tomu. Žádné pomůcky. Ani návod. Však na co pomůcky, že jo? Drahé to je. Zaměstnavatel nemá na to, když krize a tak je. Chudí jsou, všichni. Prostě barel postavili. Přede mě. Ještě kouřilo se z něho. Bublalo to. A prý likviduj. A tak, co s tím, že jo? Co jako jsem s tím měl dělat? Tak jsem ho žrát začal. Do sebe vyklopit. Vychlastat. Co jiného? Chvilí pocit jsem měl, že rozpouštím. Normálně se rozpouštím. A ten čínský idiot, ten se opíčil po mně ještě.

A taky žrát, chlastat začal. To svinstvo. Ostatní radši odstoupili. Nebo je to se-
žralo, normálně. Na kaši. Jako třeba toho Rumuna. Kaše. Ta po něm zbyla.
Nebo Rusa. Ale ten nejdýl vydržel. Než na kaši byl. A to ani nemluví, že mě-
řili. Normálně měřili, jestli jako to, co jde. Co z nás jde, horem dolem. Jak jsme
blíli a srali. Jak je to u těch hoven s tou, s tou toxicitou je. Jak jsme odbourali.
No a odbourali. Já a Číňan jsme odbourali. Ostatní neodbourali. I když opiči-
li se. Taky. A tak. Tak jsem zůstal už, už jenom s tím Číňanem. A o bod. Jenom
o bod před ním jsem byl. No drama. Drama to bylo. Národy u obrazovek. Jako
pěny. Největší reality jsou všech dob, byla to. Jako pěny byly. Ty národy. Takové
drama. Takové drama to bylo.

31. Pan M. prochází těžkou krizí

PAN M.: A pak, přišlo to pak. Velký, největší. Den jako. Rozhodnout se mělo. Kdo?
Z nás. Kdo z nás? Já, nebo Číňan? Číňan, nebo já? Fakt drsné, drsné to bylo.
A poslední kolo. Prostě šou, šou to byla. To sponzorovala Nike. Ta firma. Nike.
Fabriku na to pučila. Na to poslední kolo. Právě volná byla. Poněvadž šičky dr-
žely hladovku tam. Právě. Prý že 13 hodin práce je moc. Na ně. Denně jako.
A tak zavezli nás tam. Když ty šičky hladové vyvezli. Z té fabriky. Protože ne-
vím proč, musely hladovět právě tam. Ne doma. Ale ve fabrice. No šičky prostě.
Tak nás tam zavezli. S tím Číňanem. Z toho hotelu. Nebo co to bylo. Celé zmrz-
lé. Jak spali na tom. Jsme na tom betonu. Žaludky zkažené. Z toho hovna, co
nám dávali. No a, jasně že, taky trochu z toho odpadu. Toxického. Jak jsme den
předtím ho žrali. Zas kamery všude. Mažoretky nějaké, polonahé. A že šít kap-
sy. Kapsy budeme. No vypadalo to. Nevypadalo to jako moc těžké. A v hledišti,
to víte, hlavouni samí. Králové, prezidenti. Šéfstvo všelijaké. Těch korporací.
Projevy povídali. Jak důležité. Důležitá je ta olympiáda. Protože lidi jako uvidí.
Že když se chce, tak všechno jde. A to jsem, já musel souhlasit, s nimi. Protože
to je jasné. Taky to vždycky říkal. Já jsem. Tohle. Tak kapsy jsme prostě přišívát.
Museli na gatě. A že jich bylo tam. A pět dnů ten zápas. Ten boj měl trvat. A 23
hodin denně. Aby viděly. Ty šičky líné. Malajské, že to jde, když se chce. A ho-
dina spánku, že ta stačí. A jasně že stačí. Co by nestačila. A normálně já tam,
najednou, najednou viděl Mirka. Na té Tribuně. I Péta tam byl, s takovým tím
svým výrazem. Jako vždycky prostě. Že čichá právě. Jakoby něco smradlavého
hodně. No jak on se prostě vždycky tváří. Ale Mirek, ten tam byl. Hlavně.
A mně se až. Až se z toho srdce rozbušilo. A na všechno krásné. To krásné, co
jsem s ním prožil, si vzpomněl, jsem si. A nová síla. Síla do mě zas vstoupila.
A cítil najednou, jsem, že tohle prostě prohrát. To prostě nemůžu prohrát.
A pak posadili, nás. K těm strojům, šicím. A výstřel. Start a jelo se. No, nikdy
jsem to nedělal, tak byl trochu problém. Ale ani Číňan nevypadal moc, že by
to se strojem uměl. Tak pomalu to zpočátku šlo. Prostě limity, limity jsme nestí-
hali. Vůbec. A každou hodinu, hodinu každou, co jsme nesplnili, výboj z opěradla

do zad. Jako elektrický. Vždycky mě zkroutilo to. Úplně. Krása prostě. No a první den nerozhodně, nerozhodně skončil. Číňan byl možná tak o dvě tři kapsy napřed. Ale limity, hodinové už jsme. Na konci dávali. A na konci dne. Oba. 130 přišitých kapes. Za hodinu. No, není to sranda, nemyslete si. A tak jsme si lehli na zem, zdřímli. Pod stroje. Šest ráno bylo asi. A za hodinu zas. Výstřel a zas stroj švihal. Kmitala jehla. Jak o to. O závod. Jak o závod. Jedna kapsa, desátá, sto, sto padesát kapes. Cong na konci hodiny. Prsty bolely. Jako prase bolely. Zada hrozně. Taky. A zas ta síla. Z vesmíru. Přicházela. Ke mně. Jenže i ten Číňan. Ten taky jako by někde sílu. Sílu čerpal. Asi z té Strany svojí. Odkud jinud? Protože nevypadal, že by jako já, jako já byl. Spíš takový zarputilý. Tak nějak fanaticky vypadal. Že jako musí. I když trpí. Strašně trpí. I když se už večer narovnat ani. Na zemi nemůže. Ani usnout bolestí, že už. Že jako ještě neví, úplně, v čem je hezké. To hezké spočívá. U práce. Občas jsem kouknul, na tribunu. Ale Mirek, ten tam už nebyl. A to dobré nebylo. Protože, vážně, tohle mě zklamalo, trochu. Protože podporu, tu potřeboval jsem. A nebyla. Najednou. A tak ta svině čínská. Najednou. Najednou náskok měla. Druhý den o třicet kapes. A třetí ještě větší. Protože ještě. Já ještě si prst přišil. A oči, normálně. Mi puchnout začaly. Asi z toho prachu. A bolely. Ale to bylo krásné. Jasně že. Hlavně ale. Jsem neviděl skoro. Nic. Tak opuchlé. Byly. Ty oči. Takhle opuchlé byly. *(Opuchnou mu oči.)* Ale vyřešil. Jsem to vyřešil. Protože sirky jsem měl. V kapse. Náhodou vlastně. Tak jsem si je mezi víčka, ty nateklá vrazil. Takhle jako. A jel dál. A dál. Ale ten Číňan furt náskok. Furt náskok zvětšoval. A na konci dne. Toho třetího už vedl o 300 kapes. Hrůza. Prostě hrůza. A když spát, spát jsem šel. Smutný. Moc smutný byl. Jsem. Vážně. Vyhrát. Tohle už prostě nešlo vyhrát. Myslel jsem si. A usnul jsem, velmi, velmi neklidným spánkem. A v něm...

32. Pan M. pochybuje o své identitě koně. Kůň mu řekne, ať nepochybuje

PAN M.: Víš. Mám někdy pocit. Že nejsem dostatečně koněm. Že je to nad mé síly.

ANTROPOMORFNÍ KŮŇ: Ano, to znám.

PAN M.: Že jsem si možná ukousl příliš velké sousto.

ANTROPOMORFNÍ KŮŇ: I to se někdy stává.

PAN M.: A že ten zasraný Číňan prostě vyhraje.

ANTROPOMORFNÍ KŮŇ: No jo, ti Číňani. Malí, ale šikovní jsou. Ale, kamaráde, to ti povídám, oni sice tak trochu působí, že jsou koně, ale nejsou. Tak doopravdy nejsou. Neví, v čem spočívá pravá síla. Oni to neví.

PAN M.: Vážně?

ANTROPOMORFNÍ KŮŇ: Ale to víš, že ne. Dělá si srandu. Číňani dřou jako koně. Na ty nemáš.

PAN M.: Cože?

ANTROPOMORFNÍ KŮŇ: No nemáš.

PAN M.: Já že na ně nemám?

ANTROPOMORFNÍ KŮŇ: Prostě nemáš.

PAN M.: A to víš, že na ně mám!

ANTROPOMORFNÍ KŮŇ: Ale jdi ty, nemáš.

PAN M.: A to já ti ukážu. Já ti ještě ukážu, jak na ně mám. Jak tomu Číňanovi prdel natrhnu! Protože já, já mám něco, co on nemá!

ANTROPOMORFNÍ KŮŇ: Vážně?

PAN M.: Já mám poslání! Já mám kosmickou sílu! Mám svoje Česko! Mám svého Mirka! A to Číňan nemá! A taky! Taky mám svůj den! Svůj pracovní den! Svůj osmačtyřicetihodinový pracovní den!

ANTROPOMORFNÍ KŮŇ: Tak vidíš to. Teď jsi připraven. Protože máš přece svůj přirozený pracovní den!

PAN M.: Ano. Teď už to vím. Jsem připraven.

(Antropomorfní kůň tančí s Panem M. Vítězné tango.)

33. Pan M. chytá druhý dech

PAN M.: A po tomhle snu, po tomhle snu, když výstřel. Zazněl výstřel. Vyskočil jsem a věděl. Věděl jsem. Že zvítězím. Věděl. Protože měl jsem, najednou. Měl to, co Číňan ne. Neměl. Měl jsem svůj den. Svůj čtyřicetiosmihodinový pracovní den. A to Číňan neměl. A když jsme pátého dne došli, o 500 kapes. O 500 kapes jsem vedl. I když ruce přešité. Přešité křížem krážem. Samé švy na rukách. Tady. Tady. Tady. Prostě skrz naskrz přešité ruce. Beztak. Beztak o 500 kapes. A Číňan. Ten se jenom tiše sesunul pod stroj. A umřel. Na hovno. Na hovno mu Strana byla. Na nic mu nebyla. Velká Čína. Na nic. A já. Já prostě šampion. Vítěz byl. Největší vítěz. A fanfáry zněly. Lítaly. Konfety lítaly. Podprdy odhazovaly. Mažoretky. Rukou mi třáslí všichni. Ředitel generální Kauflandu. Na vozíku invalidním přijel. Chorobu předstíral. Plácali, všichni, po zádech mě. Šéf OSN, plácal a třásl. Šéf UNICEF třásl. Jenom tomu líto. Líto bylo mu, že žádné dítě nevyhrálo. Ale třásl. Od srdce třásl. Gratuloval. Že chlapík jsem. Že kůň, že jako kůň dřu. Umím dřít. Ano, jako kůň. Konečně. A i Mirek. I Mirek třásl. A plácal. Představte si. I Mirek. A ten se i vyfotit. I vyfotit se se mnou nechal. A pak podepsal. Fotku mi podepsal. Prostě nádhera! Krása! Nejkrásnější krása! Jenže nebylo všechno, jak zdálo se. Předtucha ta. Ta předtucha. Co já měl. Ta nelhala.

A já protestuji! Protestuji! Protestuji, protože takhle se s člověkem, takhle nezachází se. S člověkem. Jako s hadrem. Onucí. S hovnem. To přece nejde, takto. A já protestuji! Protestuji! Protestuji!

Moravská zemská knihovna Brno

2

1373.842

R U M A N S I K O R A

INDV

LABYRINT SVĚTA A RÁJ BIČE

INDV

BRKOLA